

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1995
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 100

ΕΤΟΣ ΜΕ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 873
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 38.28.280

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό του Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ι' Κυριακή Ματθαίου

Πολύ διδακτική γιά όλους μας, αδελφοί μου, είναι ή εύαγγελική περικοπή τής Ι' Κυριακής του Εύαγγελιστου Ματθαίου. Στίς λίγες γραμμές της περικλείει πληθώρα διδαγμάτων, κυριώτερο τών οποίων είναι εκείνο, σύμφωνα μέ τό όποιο κάθε άνθρωπος πάνω στή γή είναι σέ θέση, νά κάμη θαύματα. Προϋπόθεση όμως βασική είναι ή πίστη μας στό Θεό νά είναι σταθερή καί άκλόνητη. Μία τέτοια πίστη μετακινεί ακόμη και βουνά, όπως λέγει ό Κύριος.

Μόλις κατεβαίνει ό Κύριος από τό όρος Θαβώρ, κάποιος πονεμένος καί δυστυχισμένος πατέρας, μέ τή θλίψη, ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του, τόν πλησιάζει καί πέφτοντας στά πόδια Του, Του έξομολογείται τό μεγάλο πόνο του «Κύριε τόν παρακαλεί, θέλω νά έλεήσης τό παιδί μου. Σεληνιάζεται.

Όταν τό πιάση ή κρίση του δαιμονίου, γίνεται άγνώριστο. Πότε πέφτει στή φωτιά και πότε στό νερό. Όταν Έσύ άπουσίαζες - συνεχίζει ό πονεμένος πατέρας - τό έφερα στους μαθητές Σου, νά τό θεραπεύσουν, αλλά δέν έκαμαν τίποτα».

Άληθινό μαρτύριο αδελφοί μου περνούσε επί χρόνια ό δυστυχισμένος πατέρας τής Εύαγγελικής περικοπής. Είχε παιδί δαιμονισμένο, πού του έκανε τή ζωή άβίωτη έπεφτε άπότομα, άλλοτε στό νερό καί άλλοτε στή φωτιά μέ κίνδυνο, νά βρῃ τραγικό θάνατο. Έρθε όμως ή ώρα νά λυθῇ τό δράμα του. Του τό έλυσε ό Χριστός μόλις πήγε τό παιδί του στά πόδια Του. Όλοι οί άλλοι, πρós τούς όποιους είχε άπευθυνθει, δέν μόρεσαν νά του κάνουν τίποτε.

Ό Κύριος γιά μία ακόμη φορά θά έπιτιμήση τό δαιμόνιο. Άλλά πρίν από τό δαιμόνιο έπιτιμά τή γενεά τών ανθρώπων, πού είναι γύρω του. Τήν έπι-

τιμὰ γιὰ τὴν ἀπιστίᾳ της. «Ὁ γενεὰ ἀπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;». Δηλ. ἀπιστὴ καὶ διεστραμμένη γενιά, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; ἕως πότε θὰ σᾶς ἀνέχωμαι;» Τὰ λόγια αὐτά, τὰ εἶπε ὁ Κύριος μέ κάποιο παράπονο, πού ἀπευθυνόταν πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς στενοὺς συνεργάτες καὶ μαθητὲς Του, πού ἐπὶ τρία χρόνια τώρα ἐβλεπαν τὰ θαύματά Του εὐεργετοῦνταν ἀπὸ Ἐκεῖνον, κι ὅμως δὲν εἶχαν σταθεροποιηθεῖ ἀκόμη στὴν πίστη τους.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς θέλοντας νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀπιστίᾳ καὶ τὴ διαστροφή τῶν ψυχῶν, ὅλων ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, παραγγέλλει, νὰ φέρουν μπροστά του τὸ παιδί· κι ἀμέσως διατάσσει τὸ δαιμόνιο πού μέχρι ἐκείνη τὴν ὥρα φώλιαζε στὸ παιδί, νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτό. Καὶ τὸ θαῦμα ἀμέσως γίνεται. Ὁ νέος ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ ὑγιέστατος παραδίνεται στὸν πατέρα του. Κι ἐνῶ ὁ κόσμος, πού παρευρίσκεται θαυμάζει καὶ δοξάζει τὸ Θεὸ γιὰ τὰ μεγαλεῖα Του, οἱ μαθητὲς ἔχουν μία ἀπορία, τὴν ὁποῖαν θέλουν νὰ τοὺς τῇ λύσει ὁ Κύριος. Γι' αὐτό, μόλις ἀποχωρεῖ τὸ πλῆθος, πλησιάζουν τὸ Διδάσκαλο καὶ τὸν ρωτοῦν ἐπίμονα: «Διατί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;» γιατί δηλ. ἡμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ βγάλουμε τὸ δαιμόνιο ἀπὸ τὸ παιδί; Καὶ ὁ Χριστὸς ἐξηγεῖ: «Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν». Γιὰ τὴν ὀλιγοπιστίᾳ σας. Γιατί σᾶς λείπει ἡ σταθερὴ καὶ ἀκλόνητη πίστη, μέ τὴν ὁποῖα μπορεῖτε νὰ ἐπιτελέσετε θαύματα. Νὰ διατάξετε τὸ βουνό, νὰ μετακινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσῃ του καὶ ἡ διαταγὴ σας, νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως. Αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώνατε ἐάν εἶχατε πίστη σὰν κόκκο σιναπιοῦ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Κύριος θέλει νὰ τονίσῃ τὴ δύναμη τῆς πίστεως. Τὸ σινάπι εἶναι τὸ μικρότερο σέ μέγεθος ἀπὸ τὰ σπορικά, ἐν τούτοις φημίζεται γιὰ τὴ θερμὴ καὶ καυστικὴ του δύναμη. Τὸ ἴδιο θερμὴ, δραστικὴ καὶ ἐντονη πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ πίστη μας, γιὰ νὰ εἶναι θαυματουργικὴ. Αὕτῃ τὴν τελευταία μορφή τῆς πίστεως δὲν εἶδε ὁ Κύριος στοὺς μαθητὲς Του, γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ἔψεξε «διὰ τὴν ἀπιστίαν των».

Στὸ τέλος ἀναφερόμενος στὴ δαιμονικὴ γενιά λέγει: «Τοῦτο το γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ». Τὸ πάθος τοῦ νέου δὲν εἶναι καθαρῶς σωματικόν. Εἶναι καὶ ἐπιρρεασμός καὶ ἐνέργεια τῶν πονηρῶν καὶ ἀκαθάρτων πνευμάτων.

Δέν εἶναι μόνο νόσος, εἶναι καὶ «γένος». Γένος πονηρῶν ἐνεργειῶν, πού ἔχουν καταλάβει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τοῦ νέου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Καὶ γιὰ τὴ θεραπείᾳ του, ὅπως λέγει ὁ Κύριος δέν εἶναι ἱκανὰ μόνον οἱ γιατροὶ καὶ τὰ φάρμακα. Χρειάζεται ἐπὶ πλέον καὶ πρὸ πάντων προσευχὴ καὶ νηστεία. Ὅπως γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν καταστρεπτικῶν ἐντόμων ὑπάρχουν ἰσχυρά ἐντομοκτόνα, ἔτσι ὁ Κύριος συνιστᾷ δύο ἰσχυρότατα πνευματικὰ ἐντομοκτόνα κατὰ τοῦ Διαβόλου δύο πανίσχυρα διαβολοκτόνα. Εἶναι ἡ προσευχὴ καὶ ἡ νηστεία.

Στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀδελφοί μου, ὁ Εὐαγγελιστὴς μᾶς παρουσίασε τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονισμένου παιδιοῦ. Ἐνῶ μέ τὴν ἐπίρρεια τοῦ διαβόλου ζητοῦσε νὰ πέσῃ πότε στὴ φωτιά καὶ πότε στὴ θάλασσα καὶ ἦταν ἓνα ἀληθινὸ ράκος σωματικὸ καὶ πνευματικόν, ὅμως μέ τὴν ἐνέργεια τῇ θαυμαστῇ τοῦ Κυρίου, τὰ πράγματα ἀλλάζουν καὶ ὁ νέος γίνεται ὑγιής.

Ἐντύπωση ἰδιαίτερη μᾶς κάνει ὁ τρόπος μέ τὸν ὁποῖο ὁ πονεμένος πατέρας πλησιάζει τὸν Κύριο «γονυπετῶν» ἀναφέρει τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Ἐπὶ τρία χρόνια ἀκουγε γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ἀδιαφοροῦσε δὲ νοιαζόταν, νὰ γνωρίσῃ τὸ Μέγα Διδάσκαλο.

Τώρα ὅμως πού τὸ παιδί του διατρέχει τὸν ἔσχατο κίνδυνο μέ ἄκρα ταπείνωση, κάμπτει γόνυ μπροστά στοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ, τὸν ἰατρὸ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ θεραπεύσῃ τὸ γιό του, ἐνῶ τόσα χρόνια τὸ πάθος τοῦ ἐγωισμοῦ τὸν κρατοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο.

Αὕτῃ ἡ περίπτωσις τοῦ πατέρα, πρέπει νὰ μᾶς δημιουργήσῃ εὐλογα ἐρωτηματικά. Μήπως κι ἡμεῖς στὴν ἐποχὴ μας μένουμε γιὰ διάφορους λόγους μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό; Μήπως τὰ πάθη καὶ οἱ ἀδυναμίες μας, δὲ μᾶς ἀφήνουν νὰ τὸν πλησιάσουμε; Μήπως μᾶς κρατοῦν μακριὰ Του καὶ Τον πλησιάζουμε μόνον ὅταν οἱ θλίψεις καὶ οἱ δοκιμασίες, μᾶς βασανίζουν στὴ ζωὴ; Εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητος ὁ αὐτοέλεγχος γιὰ νὰ δοῦμε κι ἡμεῖς πού βρισκόμαστε. Γιὰ νὰ δοῦμε τὴν πίστη μας καὶ τὴν ἀφοσίωσή μας στοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ. Κι ἂν διαπιστώσουμε, ὅτι ζοῦμε σὲ βαθύ πνευματικὸ σκοτάδι, κυριαρχημένοι ἀπὸ τὰ πάθη μας, ἂς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο τῶν Δυνάμεων, τὸ Σωτῆρα Χριστό, νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ν' ἀπαλλαγούμε ἀπ' αὐτά.

ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό τοῦ Αἰδεσ. Πρωθιερ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΟΡΙΝΙΩΤΗ

(Α. Κορινθίους κεφ. Δ 9-16)

Στήν αποστολική αὐτή περικοπή βλέπουμε τήν ἀρετή τῶν ἀρετῶν τήν ταπεινῶσιν ὅτι θέατρον ἐγίναμεν εἰς ὅλον τόν κόσμον καί στούς Ἀγγέλους καί στούς ἀνθρώπους περιφρονούμενοι χλευαζόμενοι θεατρinizόμενοι διωκόμενοι ἀπό τούς ἄλλους. Οἱ ἄπιστοι καί οἱ ἄσχετοι μέ τήν ἐκκλησίαν μᾶς χαρακτηρίσαν βλάκες ἀνόητους γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ἄτιμοι, περιφρονημένοι. Αὐτήν τήν ταπεινῶσιν τήν ἐδίδαξε πρῶτος ὁ Χριστός καί τήν ἐφήρμοσε:

α) **γεννᾶται** σέ βρώμικο σπήλαιον πού συμβόλιζε τήν βρώμικη ψυχή μας πού ἦτο κατοικητήριον τῶν ληστῶν καί ἔρχεται νά τήν καθάρισι.

β) **βαπτίζεται** παρὰ τοῦ Ἰωάννου

γ) **φόρεσε λέντιον** καί πλένει τά πόδια τῶν μαθητῶν, ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε καί ὁ Κύριος τοῦ λέγει ἐάν δέν δεχθεῖς δέν εἶσαι μαθητής μου, τότε ὁ Πέτρος εἶπε νάί Κύριε καί τά πόδια μου καί τά χέρια μου καί τήν κεφαλή μου.

Μεταξύ Ἀγ. Μακαρίου καί Διαβόλου (Διάλογος) ὅτι κάνετε ἐσεῖς λέει ὁ Διάβολος στόν Ἅγιον κάνουμε καί ἐμεῖς ἀγρυπνία; ἀγρυπνοῦμεν καί ἐμεῖς, νηστεία; καί ἐμεῖς δέν τρώμε. Ὅταν ὅμως ταπεινῶνεσθε τότε τό κράτος τῶν Δαιμόνων φυγαδεύεται. **Ἀσκητής καί δαιμονιζόμενος** θά βγῶ εἶπε τό δαιμόνιο ἐάν μου πῆς ποῖοι εἶναι γίδια καί ποῖοι τά ἀρνιά. Τοῦ εἶπε ὁ Ἀσκητής: γίδι εἶμαι ἐγώ, πρόβατον ὁ Κύριος γνωρίζει, τότε ὁ Διάβολος διερράγη.

Ἀρχιερεὺς ἀμάρτησε (σαρκικά) ζητᾷ ἀπό τό ἐκκλησίασμα στό τέλος φεύγοντας οἱ πιστοί νά περάσῃ ἕνας ἕκαστος νά τόν πατήσῃ καί νά τόν φτύσῃ, τότε ἠκούσθη φωνή ἐξ οὐρανοῦ νά παραμείνῃ ἐπίσκοπος συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου διὰ τήν ταπεινοφροσύνη σου (Α. τόμος εὐεργετικός σελ. 393).

Ταπεινός σημαίνει δίκαιος στόν ἑαυτόν σου καί στούς ἄλλους.

«Ἐγώ γάρ εἰμί ὁ ἐλάχιστος τῶν Ἀποστόλων διότι ἐδίωξα τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ» (Α. Κορινθ. ΙΕ, 9)

«Καί τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μή ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί...» (Β. Κορινθ. ΙΒ 7)

«Καί ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος» (Ματθ. κ. 27)

«Ὅστις δέ ὑψώσει ἑαυτόν ταπεινωθήσεται» (Ματθ. κγ 12)

«Ἀνέγνωτε ὅτι ἐκ στόματος νηπίων καί θηλαζόντων...» (ΜΘ κα 16)

«Καί ὑψώσει πρᾶεῖς ἐν σωτηρίᾳ». (Ψαλμ. 149. 4)

«Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα...» (Ν.Ψ.)

«Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμά σου» (Λουκᾶ α. 38)

«Ἀδελφοί, μή παιδία γίνεσθε ταῖς φρεσίν, ἀλλά τῇ κακίᾳ νηπιάζετε» (Α. Κορινθ. ιδ 20)

Τῇ ταπεινοφροσύνῃ ἀλλήλους ἡγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν (Φιλιπ. 2,3)

π.χ. Οἱ ταπεινοὶ μοιάζουν μέ τούς ἀφανεῖς ὀγκόλιθους πού εἶναι στό βάθος τῆς θαλάσσης καί ὅμως θεωροῦνται κυματοθραῦσαι.

Ὅμοιάζουν μέ χλόη τήν κόβουν οἱ ἄνθρωποι τήν ποδοπατοῦν τρέφει ζῶα στολίζει τούς κάμπους μέ τούς πράσινους τάπητας καί αὐτή δέν παραπονεῖται.

Ὅμοιάζουν μέ τό κάρπιμο στάχυ πού ἀπό τό βάρος τοῦ καρποῦ εἶναι κυρτωμένο, οὕτω καί ὁ ταπεινός λόγῳ τῶν ἀρετῶν εἶναι ταπεινός, ἐνῶ ὁ ὑπερήφανος μοιάζει μέ τό ἄκαρπο στάχυ πού στέκει ὑπερήφανο ἀλλά εἶναι κούφιο, καί ὁ ἐγωῖσθης εἶναι ἄκαρπος ἀπό ἀρετή (φελλός ἐπιφανειακός φθηνός).

Ἐχεις ταπεινῶσιν βγάλε τά μεταξωτά σου καί ἐνδύσου πενιχρά ἢ κόψε τό μισό μουστάκι σου καί βγές στό παζάρι (Κ. Αἰτωλός).

Τά δένδρα ὅσα εἶναι φυτευμένα σέ τόπους ὑψηλούς τά συντρίβει ὁ ἀνεμος (ἐγωῖσμός)

Τά μεγάλα ψάρια τά συλλαμβάνει τό δίκτυον τά μικρά διασχίζουν τίς τρύπες τῶν δικτύων.

Ὁ ἐγωῖσθης εἶναι ψεύτης, θεατρίνος, τό κουνούπι τό κάνει ἀετόν καί τήν κλωστή τριχιά.

Ἀπό τήν ὑπερηφάνειαν ἐνίκηθησαν πολλοί Γολιάθ, Λυαῖος Φαραώ. Ἄγγελος ὁ φαρισαῖος (Σαούλ νῦν Παῦλος) Χίτλερ κ.ἄ.

Ὑπερηφάνοις ὁ Κύριος ἀντιτάσσεται ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν (πραξ. 3,34)

Πᾶς ὑψηλοκάρδιος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶναι βδέλυγμα σιχαμερόν.

«Καί τώρα στό προκείμενον μέσα μας ὑπάρχει αὐτή ἡ ἀρετή; θά δεχθῶμεν ὅλα αὐτά καί περισσότερα πού δέχθηκαν οἱ ἅγιοι τῆς ἐκκλησίας μας πού σήμερον ἀποτελοῦν τήν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, θριαμβεύουσα ἐκκλησίαν.

π.χ. ὁ ἅγιος Ἀγάθων ἐδέχθη πλείστα ὅσα ὅτι εἶναι πόρνος, κλέπτης, βλάσφημος καί σέ ἕνα μόνο ἀντέδρασε καί εἶπε ὅχι. Τό νά πῶ ὅτι εἶμαι ἁμαρτωλός χύνοντας ἕνα δάκρυ ἀπό μέσης καρδίας ὁ ἅγιος Θεός θά μέ δεχθῇ τό νά δεχθῶ ὅτι εἶμαι αἰρετικός με χωρίζει ἡ αἵρεσις ἀπό τόν Θεόν.

Σέ μᾶς τούς κληρικούς ὑπάρχει αὐτή ἡ ἀρετή οἱ κανόνες προστάζουν ὅτι ὑπερήφανος κληρικός

καθαίρεται ἐκτός ἐάν μετανοήσῃ δυστυχῶς καί πρῶτος εἰμί ἐγώ (Β Αἰς Οἰκ. Σ.).

Ὅλοι ζητᾶμε πρωτοκλισίαις πρωτοκαθεδρίαις, προβολή φιγούρα καί ἅγιος ὁ Θεός, ἐάν μᾶς εἰπουν γέροντα γνώρισα τόν δεῖνα ἱερέα πολύ ἐνάρετος, τότε στό ἄκουσμα, ὅτι ὑπάρχει καλός ἀδελφός ἐνάρετος θά τόν κατηγορήσουμε ἤ μέ γκριμάτσες χωρίς λόγια, ἤ μέ λόγια καυτερά ἀμαυρώνοντας τό μητρώον του μέ λασπολογία.

Ἐν ὀλίγοις ἐνῶ ἔχεις ὄντως ταπεινῶσιν, ὄχι ταπεινολογῶν ἀλλά ταπεινοφρονῶν, βγέ στον σολέα ἤ στον ἄμβωνα καί εἰπέ εἶμαι ὁ βρωμερώτερος πάντων τό σκουλήκι, τό ἔκτρωμα, ὁ ἄτιμος ὅπως χαρακτηρίσαν οἱ Ἀπόστολοι τόν ἑαυτὸν τους, γιά νά δεχθῇς κάτι τέτοιο πρέπει νά σοῦ ἔχει γίνει βίωμα ὁ χριστιανισμός πρέπει νά ἔχη φθάσει σέ μεγάλα ὕψη ἀγιότητος γιά νά ἔχῃς σὺν τοῖς ἄλλοις τήν ἀρετήν τῶν ἀρετῶν τήν ταπεινῶσιν.

Και πάντες δέ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται (Β. Τιμοθ. γ. 12)

Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμέ πρῶτον, εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν. (Ἰωάννου ΙΕ 18) Καί ἐχθροί τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκακοὶ αὐτοῦ (Ματθ. ι 36)

Προσέχετε ἀπό τῶν ἀνθρώπων... παραδοθήσεσθε δέ καί ὑπό γονέων καί συγγενῶν καί φίλων καί ἀδελφῶν (Λουκ. κα 12)

Ἀλλά τί νά εἰπῶ ἀφοῦ ὁ Κύριός μας πρῶτος ἐσυκοφαντήθη. «Ὅτι μετὰ τῶν τελωνῶν καί ἁμαρτωλῶν ἐσθίει καί πίνει ὁ διδάσκαλος ἡμῶν (Μάρκ. β. 16) τόν εἶπαν Ἀρχισατανᾶ ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

Ἐσυκοφαντήθησαν πλεῖστοι ὅσοι ἅγιοι.

α) Μέγας Ἀθανάσιος β) ἅγιος Ἀγάθων γ) ἡ ἁγία Θεοδώρα ὡς Θεόδωρος... δ) ὁ ἅγιος Πέτρος Ἀργους καί Θεοδόσιος μέ τόν σκουῖφο του πού τόν λιβάνιζε καί ἐμείνε ἀφων ὁ ἅγιος Πέτρος Ἀργους. Ἐνας πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ἔλεγε θά ἐφοβούμην τὰς συκοφαντίας ἐάν αὐταὶ ἤρχοντο ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

Ἀλλά ὅτι ἔχει κανεῖς αὐτό καί προσφέρει.

Μισοῦμε ἀνθρώπους γιατί δέν τοὺς γνωρίζουμε καί δέν τοὺς γνωρίζουμε γιατί τοὺς μισοῦμε.

Ἐάν θέλῃς νά νικήσῃς τόν Διάβολον τῆς καταλαλιᾶς νά μὴ κατηγορῇς τόν πταίσαντα, ἀλλά τόν Διάβολον πού τοῦ ἐσπείρε κακοὺς λογισμούς.

Ἐάν αὐτόν πού συκοφάντησες ἐφυγε ἀπὸ τὴν ζωὴν χωρίς νά συγχωρεθῇτε ὑποχρεοῦσαι νά τοῦ κάμῃς τὰ ἐνάτα τὰ σαράντα τόν χρόνον (μνημόσυνα) καί νά πηγαίνῃς στον τάφον νά κλαῖς καί νά λέγῃς συγχώρεσε με ἀδελφέ ἀλλά μέχρι πότε; μέχρι νά ἀκούσῃς τὴν φωνὴ τοῦ θανόντος σέ συγχωρῶ.

Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν υἱοθετοῦμε τὴν λασπολογίαν τινῶν λαϊκῶν εἰς βάρος ἀδελφῶν κληρικῶν χωρίς νά ἐρευνήσωμεν καί νά ἐξετάσουμε τοὺς κατηγορου-

μένους ἐάν ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ. Ἔτσι δίνουμε δικαιώματα στοὺς λαϊκοὺς συκοφάντας καί πυρπολοῦν τοὺς ἱερεῖς καί τοὺς λασπολογοῦν. (ἀλλὰ φοβερὸν τοῦ ἐμπειροῦν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντων) ἐμοὶ ἐκδίκησις ἐγὼ ἀνταποδώσω λέγει Κύριος. Αὐτὴ ἡ κατάκρισις δυστυχῶς εἶναι περισσότερον ἀνεπτυγμένη στους ἱερεῖς τό (Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῇτε. Δέν μας φοβίζει) (Ματθ. ζ. 1-5)

Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; (Ρωμ. ιδ 4)

Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων (Ψαλ. 118, 33)

Οὐδέ συκοφαντήσει ἕκαστος τόν πλησίον αὐτοῦ (Λευϊτ. 19, 11)

Ὁ Συκοφάντης εἶναι γνήσιον τέκνον τοῦ Σατανᾶ, εἶναι προϊόν κοινωνικῆς σήψεως. Ἡ συκοφαντία εἶναι ἐμπνευσις διεφθαρμένου ἀνθρώπου ἢ ὁποῖα ἐκτελουμένη γεννᾷ θάνατον εἶναι ψευδῆς κατηγορία, κατὰ τοῦ συνανθρώπου μέ σκοπὸ νά ἀμαυρώσῃ μητρώα, ὑπολήψεις ἀλλά ἀνοίγουν λάκκον γιά ἄλλους καί αὐτοὶ θά πέσουν μέσα (Ψαλμός 7).

Ὁ Θεόφραστος ἐρωτηθεὶς τίνα τὰ ὠμότερα τῶν θηρίων, εἶπε στὰ ὄρη οἱ ἄριστοι καί οἱ λέοντες, στάς πόλεις, οἱ τελῶναι καί συκοφάνται. Ὁ κλέπτης ἐάν ἐπιστρέψῃ τὰ κλοπιμαῖα συγχωρεῖται, ὁ συκοφάντης ὄχι διότι εἶναι δύσκολον νά τοῦ ἀντικαταστήσῃς τό καλὸ ὄνομα. Ἡ συκοφαντία εἶναι σημεῖον τῶν ἐσχάτων καιρῶν... οἱ ἀνθρώποι φίλαυτοὶ συκοφάνται τὰ τέκνα... (Β. Τιμοθ. γ. 2).

Συγχωρέστε σεβαστοὶ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, πατέρες καί ἀδελφοὶ γιά τὴν πολυλογίαν μου καί λάθη πού τυχόν ὑπάρχουν καὶ ζητῶ νά μέ κρίνετε ἐπιεικῶς. Ἐκαμᾶ ἓνα σταχυολόγημα καί σᾶς τὰ προσφέρω ψυχικῆς ὠφελείας ἐνεκεν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομὰς των, διὰ νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ...

Φιλὴν Ὁρθοδοξία... »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1995
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 100

ΕΤΟΣ ΜΕ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 873
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 38.28.280

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό του Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ι' Κυριακή Ματθαίου

Πολύ διδακτική γιά όλους μας, αδελφοί μου, είναι ή εύαγγελική περικοπή τής Ι' Κυριακής του Εύαγγελιστοῦ Ματθαίου. Στίς λίγες γραμμές της περικλείει πληθώρα διδαγμάτων, κυριώτερο τῶν ὁποίων είναι ἐκεῖνο, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο κάθε ἄνθρωπος πάνω στή γῆ εἶναι σέ θέση, νά κάμῃ θαύματα. Προϋπόθεση ὅμως βασική εἶναι ή πίστη μας στό Θεό νά εἶναι σταθερή καί ἀκλόνητη. Μία τέτοια πίστη μετακινεῖ ἀκόμη και βουνά, ὅπως λέγει ὁ Κύριος.

Μόλις κατεβαίνει ὁ Κύριος ἀπό τό ὄρος Θαβώρ, κάποιος πονεμένος καί δυστυχισμένος πατέρας, μέ τή θλίψη, ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του, τόν πλησιάζει καί πέφτοντας στό πόδια Του, Του ἐξομολογεῖται τό μεγάλο πόνο του «Κύριε τόν παρακαλεῖ, θέλω νά ἐλεήσης τό παιδί μου. Σεληνιάζεται.

Ὅταν τό πιάση ή κρίση τοῦ δαιμονίου, γίνεται ἀγνώριστο. Πότε πέφτει στή φωτιά και πότε στό νερό. Ὅταν Ἐσύ ἀπουσίαζες - συνεχίζει ὁ πονεμένος πατέρας - τό ἔφερα στούς μαθητές Σου, νά τό θεραπεύσουν, ἀλλά δέν ἔκαμαν τίποτα».

Ἀληθινό μαρτύριο ἀδελφοί μου περνοῦσε ἐπί χρόνια ὁ δυστυχισμένος πατέρας τής Εύαγγελικής περικοπής. Εἶχε παιδί δαιμονισμένο, πού τοῦ ἔκανε τή ζωή ἀβίωτη ἐπεφτε ἀπότομα, ἄλλοτε στό νερό καί ἄλλοτε στή φωτιά μέ κίνδυνο, νά βρῇ τραγικό θάνατο. Ἦρθε ὅμως ή ὥρα νά λυθῇ τό δρᾶμα του. Τοῦ τό ἔλυσε ὁ Χριστός μόλις πῆγε τό παιδί του στό πόδια Του. Ὅλοι οἱ ἄλλοι, πρὸς τοῦς ὁποίους εἶχε ἀπευθυνθεῖ, δέν μπόρεσαν νά τοῦ κάνουν τίποτε.

Ὁ Κύριος γιά μία ἀκόμη φορά θά ἐπιτιμήσῃ τό δαιμόνιο. Ἀλλά πρὶν ἀπό τό δαιμόνιο ἐπιτιμᾷ τή γενεά τῶν ἀνθρώπων, πού εἶναι γύρω του. Τήν ἐπι-

τιμῇ γιὰ τὴν ἀπιστίᾳ της. «ὦ γενεὰ ἀπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;». Δηλ. ἀπιστὴ καὶ διεστραμμένη γενιά, ἕως πότε θά εἶμαι μαζί σας; ἕως πότε θά σᾶς ἀνέχωμαι;» Τὰ λόγια αὐτά, τὰ εἶπε ὁ Κύριος μέ κάποιο παράπονο, πού ἀπευθυνόταν πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς στενοὺς συνεργάτες καὶ μαθητὲς Του, πού ἐπὶ τρία χρόνια τώρα ἐβλεπαν τὰ θαύματά Του εὐεργετοῦνταν ἀπὸ Ἐκεῖνον, κι ὅμως δὲν εἶχαν σταθεροποιηθεῖ ἀκόμη στὴν πίστη τους.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς θέλοντας νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀπιστίᾳ καὶ τὴ διαστροφή τῶν ψυχῶν, ὧν ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, παραγγέλλει, νὰ φέρουν μπροστά του τὸ παιδί· κι ἀμέσως διατάσσει τὸ δαιμόνιο πού μέχρι ἐκείνη τὴν ὥρα φώλιαζε στὸ παιδί, νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτό. Καὶ τὸ θαῦμα ἀμέσως γίνεται. Ὁ νέος ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὰ δεσμά του καὶ υγιέστατος παραδίνεται στὸν πατέρα του. Κι ἐνῶ ὁ κόσμος, πού παρευρίσκεται θαυμάζει καὶ δοξάζει τὸ Θεό γιὰ τὰ μεγαλεῖα Του, οἱ μαθητὲς ἔχουν μία ἀπορία, τὴν ὁποῖαν θέλουν νὰ τοὺς τῇ λύσει ὁ Κύριος. Γι' αὐτό, μόλις ἀποχωρεῖ τὸ πλήθος, πλησιάζουν τὸ Διδάσκαλο καὶ τὸν ρωτοῦν ἐπίμονα: «Διατί ἡμεῖς οὐκ ἡδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;» γιατί δηλ. ἡμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ βγάλουμε τὸ δαιμόνιο ἀπὸ τόπαιδι; Καὶ ὁ Χριστὸς ἐξηγεῖ: «Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν». Γιὰ τὴν ὀλιγοπιστίᾳ σας. Γιατί σᾶς λείπει ἡ σταθερὴ καὶ ἀκλόνητὴ πίστη, μέ τὴν ὁποία μπορεῖτε νὰ ἐπιτελέσετε θαύματα. Νὰ διατάξετε τὸ βουνό, νὰ μετακινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσῃ του καὶ ἡ διαταγὴ σας, νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως. Αὐτό θά τὸ κατορθώνατε ἐάν εἴχατε πίστη σάν κόκκο σιναπιοῦ. Στὸ σημεῖο αὐτό ὁ Κύριος θέλει νὰ τονίσῃ τὴ δύναμη τῆς πίστεως. Τὸ σινάπι εἶναι τὸ μικρότερο σέ μέγεθος ἀπὸ τὰ σπορικά, ἐν τούτοις φημίζεται γιὰ τὴ θερμὴ καὶ καυστικὴ του δύναμη. Τὸ ἴδιο θερμὴ, δραστικὴ καὶ ἐντονὴ πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ πίστη μας, γιὰ νὰ εἶναι θαυματουργικὴ. Αὐτὴ τὴν τελευταία μορφή τῆς πίστεως δὲν εἶδε ὁ Κύριος στοὺς μαθητὲς Του, γι' αὐτό καὶ τοὺς ἔψεξε «διὰ τὴν ἀπιστίαν των».

Στὸ τέλος ἀναφερόμενος στὴ δαιμονικὴ γενιά λέγει: «Τοῦτο το γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία». Τὸ πάθος τοῦ νέου δὲν εἶναι καθαρῶς σωματικόν. Εἶναι καὶ ἐπιρρεασμός καὶ ἐνέργεια τῶν πονηρῶν καὶ ἀκαθάρτων πνευμάτων.

Δὲν εἶναι μόνο νόσος, εἶναι καὶ «γένος». Γένος πονηρῶν ἐνεργειῶν, πού ἔχουν καταλάβει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τοῦ νέου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Καὶ γιὰ τὴ θεραπεία του, ὅπως λέγει ὁ Κύριος δὲν εἶναι ἱκανά μόνον οἱ γιατροὶ καὶ τὰ φάρμακα. Χρειάζεται ἐπὶ πλέον καὶ πρὸ πάντων προσευχὴ καὶ νηστεία. Ὅπως γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν καταστρεπτικῶν ἐντόμων ὑπάρχουν ἰσχυρά ἐντομοκτόνα, ἔτσι ὁ Κύριος συνιστᾷ δύο ἰσχυρότατα πνευματικὰ ἐντομοκτόνα κατὰ τοῦ Διαβόλου δύο πανίσχυρα διαβολοκτόνα. Εἶναι ἡ προσευχὴ καὶ ἡ νηστεία.

Στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀδελφοί μου, ὁ Εὐαγγελιστὴς μᾶς παρουσίασε τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονισμένου παιδιοῦ. Ἐνῶ μέ τὴν ἐπίρρεια τοῦ διαβόλου ζητοῦσε νὰ πέσῃ πότε στὴ φωτιά καὶ πότε στὴ θάλασσα καὶ ἦταν ἓνα ἀληθινὸ ράκος σωματικόν καὶ πνευματικόν, ὅμως μέ τὴν ἐνέργεια τῇ θαυμαστῇ τοῦ Κυρίου, τὰ πράγματα ἀλλάζουν καὶ ὁ νέος γίνεται υγιής.

Ἐντύπωση ἰδιαίτερη μᾶς κάνει ὁ τρόπος μέ τὸν ὁποῖο ὁ πονεμένος πατέρας πλησιάζει τὸν Κύριο «γονυπετῶν» ἀναφέρει τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Ἐπὶ τρία χρόνια ἀκουγε γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ἀδιαφοροῦσε δὲ νοιαζόταν, νὰ γνωρίσῃ τὸ Μέγα Διδάσκαλο.

Τώρα ὅμως πού τὸ παιδί του διατρέχει τὸν ἔσχατο κίνδυνο μέ ἄκρα ταπείνωση, κάμπτεται γόνυ μπροστά στὸ Σωτῆρα Χριστό, τὸν ἱατρό τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ θεραπεύσῃ τὸ γιό του, ἐνῶ τόσα χρόνια τὸ πάθος τοῦ ἐγωισμοῦ τὸν κρατοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὸν Κύριο.

Αὐτὴ ἡ περίπτωσις τοῦ πατέρα, πρέπει νὰ μᾶς δημιουργήσῃ εὐλογοῦ ἐρωτηματικά. Μήπως κι ἡμεῖς στὴν ἐποχὴ μας μένουμε γιὰ διάφορους λόγους μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό; Μήπως τὰ πάθη καὶ οἱ ἀδυναμίες μας, δὲ μᾶς ἀφήνουν νὰ τὸν πλησιάσουμε; Μήπως μᾶς κρατοῦν μακριὰ Του καὶ Τον πλησιάζουμε μόνον ὅταν οἱ θλίψεις καὶ οἱ δοκιμασίες, μᾶς βασανίζουν στὴ ζωὴ; Εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητος ὁ αὐτοέλεγχος γιὰ νὰ δοῦμε κι ἡμεῖς πού βρισκόμαστε. Γιὰ νὰ δοῦμε τὴν πίστη μας καὶ τὴν ἀφοσίωσή μας στὸ Σωτῆρα Χριστό. Κι ἂν διαπιστώσουμε, ὅτι ζοῦμε σέ βαθύ πνευματικὸ σκοτάδι, κυριαρχημένοι ἀπὸ τὰ πάθη μας, ἂς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο τῶν Δυνάμεων, τὸ Σωτῆρα Χριστό, νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' αὐτά.

ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό τοῦ Αἰδεσ. Πρωθιερ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΟΡΙΝΙΩΤΗ

(Α. Κορινθίους κεφ. Δ 9-16)

Στήν αποστολική αὐτή περικοπή βλέπουμε τήν ἀρετή τῶν ἀρετῶν τήν ταπεινῶσιν ὅτι θέατρον ἐγίναμεν εἰς ὅλον τόν κόσμον καί στούς Ἀγγέλους καί στούς ἀνθρώπους περιφρονούμενοι χλευαζόμενοι θεατρινιζόμενοι διωκόμενοι ἀπό τούς ἄλλους. Οἱ ἄπιστοι καί οἱ ἄσχετοι μέ τήν ἐκκλησίαν μᾶς χαρακτηρίσαν βλάκες ἀνόητους γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ἄτιμοι, περιφρονημένοι. Αὐτήν τήν ταπεινῶσιν τήν ἐδίδαξε πρῶτος ὁ Χριστός καί τήν ἐφήρμοσε:

α) **γεννᾶται** σέ βρώμικο σπήλαιον πού σύμβόλιζε τήν βρώμικη ψυχή μας πού ἦτο κατοικητήριο τῶν ληστῶν καί ἔρχεται νά τήν καθάρισι.

β) **βαπτίζεται** **παρά** τοῦ Ἰωάννου

γ) **φόρεσε λέντιον** καί πλένει τά πόδια τῶν μαθητῶν, ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε καί ὁ Κύριος τοῦ λέγει ἐάν δέν δεχθεῖς δέν εἶσαι μαθητής μου, τότε ὁ Πέτρος εἶπε νά Κύριε καί τά πόδια μου καί τά χέρια μου καί τήν κεφαλή μου.

Μεταξύ Ἀγ. Μακαρίου καί Διαβόλου (Διάλογος) ὅτι κάνετε ἐσεῖς λέει ὁ Διάβολος στόν Ἅγιον κάνουμε καί ἐμεῖς ἀγρυπνία; ἀγρυπνοῦμεν καί ἐμεῖς, νηστεία; καί ἐμεῖς δέν τρώμε. Ὅταν ὁμως ταπεινῶνεσθε τότε τό κράτος τῶν Δαιμόνων φυγαδεύεται.

Ἀσκητής καί δαιμονιζόμενος θά βγῶ εἶπε τό δαιμόνιο ἐάν μου πῆς ποῖοι εἶναι γίδια καί ποῖοι τά ἀρνιά. Τοῦ εἶπε ὁ Ἀσκητής: γίδι εἶμαι ἐγώ, πρόβατον ὁ Κύριος γνωρίζει, τότε ὁ Διάβολος διερράγη.

Ἀρχιερεὺς ἀμάρτησε (σαρκικά) ζητᾶ ἀπό τό ἐκκλησίασμα στό τέλος φεύγοντας οἱ πιστοὶ νά περάσῃ ἕνας ἕκαστος νά τόν πατήσῃ καί νά τόν φτύσῃ, τότε ἠκούσθη φωνή ἐξ οὐρανοῦ νά παραμείνῃ ἐπίσκοπος συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου διὰ τήν ταπεινοφροσύνη σου (Α. τόμος εὐεργετικός σελ. 393).

Ταπεινός σημαίνει δίκαιος στόν ἑαυτόν σου καί στούς ἄλλους.

«Ἐγώ γάρ εἰμί ὁ ἐλάχιστος τῶν Ἀποστόλων διότι ἐδίωξα τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ» (Α. Κορινθ. ΙΕ, 9)

«Καί τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μή ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί...» (Β. Κορινθ. ΙΒ 7)

«Καί ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος» (Ματθ. κ. 27)

«Ὅστις δέ ὑψώσει ἑαυτόν ταπεινωθήσεται» (Ματθ. κγ 12)

«Ἀνέγνωτε ὅτι ἐκ στόματος νηπίων καί θηλαζόντων...» (ΜΘ κα 16)

«Καί ὑψώσει πρᾶεῖς ἐν σωτηρίᾳ». (Ψαλμ. 149. 4)

«Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα...» (Ν.Ψ.)

«Ἰδοὺ ἡ δοῦλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμά σου» (Λουκᾶ α. 38)

«Ἀδελφοί, μή παιδία γίνεσθε ταῖς φρεσίν, ἀλλά τῇ κακίᾳ νηπιάζετε» (Α. Κορινθ. ιδ 20)

Τῇ ταπεινοφροσύνῃ ἀλλήλους ἡγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν (Φιλιπ. 2,3)

π.χ. Οἱ ταπεινοὶ μοιάζουν μέ τούς ἀφανεῖς ὀγκόλιθους πού εἶναι στό βάθος τῆς θαλάσσης καί ὁμως θεωροῦνται κυματοθραῦσαι.

Ὅμοιάζουν μέ χλόη τήν κόβουν οἱ ἄνθρωποι τήν ποδοπατοῦν τρέφει ζῶα στολίζει τούς κάμπους μέ τούς πράσινους τάπητας καί αὐτή δέν παραπονεῖται.

Ὅμοιάζουν μέ τό κάρπιμο στάχυ πού ἀπό τό βάρος τοῦ καρποῦ εἶναι κυρτωμένο, οὕτω καί ὁ ταπεινός λόγῳ τῶν ἀρετῶν εἶναι ταπεινός, ἐνῶ ὁ ὑπερήφανος μοιάζει μέ τό ἄκαρπο στάχυ πού στέκει ὑπερήφανο ἀλλά εἶναι κούφιο, καί ὁ ἐγωῖσθης εἶναι ἄκαρπος ἀπό ἀρετή (φελλός ἐπιφανειακός φθηνός).

Ἐχεις ταπεινῶσιν βγάλε τά μεταξωτά σου καί ἐνδύσου πενιχρά ἢ κόψε τό μισό μουστάκι σου καί βγές στό παζάρι (Κ. Αἰτωλός).

Τά δένδρα ὅσα εἶναι φυτευμένα σέ τόπους ὑψηλοῦς τά συντρίβει ὁ ἀνεμος (ἐγωῖσμός)

Τά μεγάλα ψάρια τά συλλαμβάνει τό δίκτυον τά μικρά διασχίζουν τίς τρύπες τῶν δικτύων.

Ὁ ἐγωῖσθης εἶναι ψεύτης, θεατρίνος, τό κουνούπι τό κάνει ἀετόν καί τήν κλωστή τριχιά.

Ἀπό τήν ὑπερηφάνειαν ἐνίκηθησαν πολλοὶ Γολιάθ, Λυαῖος Φαραώ. Ἄγγελος ὁ φαρισαῖος (Σαούλ νῦν Παῦλος) Χίτλερ κ.ἄ.

Ἐπερηφάνοις ὁ Κύριος ἀντιτάσσεται ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν (πραξ. 3,34)

Πᾶς ὑψηλοκάρδιος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶναι βδέλυγμα σιχαμερόν.

«Καί τώρα στό προκείμενον μέσα μας ὑπάρχει αὐτή ἡ ἀρετή; θά δεχθῶμεν ὅλα αὐτά καί περισσότερα πού δέχθηκαν οἱ ἅγιοι τῆς ἐκκλησίας μας πού σήμερον ἀποτελοῦν τήν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, θριαμβεύουσα ἐκκλησίαν.

π.χ. ὁ ἅγιος Ἀγάθων ἐδέχθη πλείστα ὅσα ὅτι εἶναι πόρνος, κλέπτης, βλάσφημος καί σέ ἕνα μόνο ἀντέδρασε καί εἶπε ὅχι. Τό νά πῶ ὅτι εἶμαι ἁμαρτωλός χύνοντας ἕνα δάκρυ ἀπό μέσης καρδίας ὁ ἅγιος Θεός θά μέ δεχθῇ τό νά δεχθῶ ὅτι εἶμαι αἰρετικός με χωρίζει ἡ αἵρεσις ἀπό τόν Θεόν.

Σέ μᾶς τούς κληρικούς ὑπάρχει αὐτή ἡ ἀρετή οἱ κανόνες προστάζουν ὅτι ὑπερήφανος κληρικός

καθαίρεται ἔκτός ἐάν μετανοήσῃ δυστυχῶς καί πρῶτος εἰμί ἐγώ (Β Αἰς Οἰκ. Σ.).

Ὅλοι ζητᾶμε πρωτοκλισίες πρωτοκαθεδρίες, προβολή φιγούρα καί ἅγιος ὁ Θεός, ἐάν μᾶς εἰπουν γέροντα γνώρισα τόν δεῖνα ἱερέα πολύ ἐνάρετος, τότε στό ἄκουσμα, ὅτι ὑπάρχει καλός ἀδελφός ἐνάρετος θά τόν κατηγορήσουμε ἢ μέ γκριμάτσες χωρίς λόγια, ἢ μέ λόγια καυτερὰ ἀμαυρώνοντας τό μητρώον του μέ λασπολογία.

Ἐν ὀλίγοις ἐνῶ ἔχεις ὄντως ταπεινῶσιν, ὄχι ταπεινολογῶν ἀλλά ταπεινοφρονῶν, βγέ στόν σολέα ἢ στόν ἀμβωνα καί εἰπέ εἶμαι ὁ βρωμερώτερος πάντων τό σκουλήκι, τό ἔκτρωμα, ὁ ἀτιμος ὅπως χαρακτηρίσαν οἱ Ἀπόστολοι τόν ἑαυτόν τους, γιά νά δεχθῇς κάτι τέτοιο πρέπει νά σοῦ ἔχει γίνεῖ βίωμα ὁ χριστιανισμός πρέπει νά ἔχη φθάσει σέ μεγάλα ὕψη ἀγιότητος γιά νά ἔχῃς σὺν τοῖς ἄλλοις τήν ἀρετήν τῶν ἀρετῶν τήν ταπεινῶσιν.

Και πάντες δέ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται (Β. Τιμοθ. γ. 12)

Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμέ πρῶτον, εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν. (Ἰωάννου ΙΕ 18) Καί ἐχθροί τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκακοί αὐτοῦ (Ματθ. ι 36)

Προσέχετε ἀπό τῶν ἀνθρώπων... παραδοθήσεσθε δέ καί ὑπό γονέων καί συγγενῶν καί φίλων καί ἀδελφῶν (Λουκ. κα 12)

Ἀλλά τί νά εἰπῶ ἀφοῦ ὁ Κύριός μας πρῶτος ἐσυκοφαντήθη. «Ὅτι μετά τῶν τελωνῶν καί ἀμαρτωλῶν ἐσθίει καί πίνει ὁ διδάσκαλος ἡμῶν (Μάρκ. β. 16) τόν εἶπαν Ἀρχισατανᾶ ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

Ἐσυκοφαντήθησαν πλεῖστοι ὅσοι ἅγιοι.

α) Μέγας Ἀθανάσιος β) ἅγιος Ἀγάθων γ) ἡ ἁγία Θεοδώρα ὡς Θεοδῶρος... δ) ὁ ἅγιος Πέτρος Ἀργους καί Θεοδόσιος μέ τόν σκουφο τοῦ πού τόν λιβάνιζε καί ἔμεινε ἄφων ὁ ἅγιος Πέτρος Ἀργους. Ἐνας πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ἔλεγε θά ἐφοβούμην τὰς συκοφαντίας ἐάν αὐταὶ ἤρχοντο ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

Ἀλλά ὅτι ἔχει κανεῖς αὐτό καί προσφέρει.

Μισοῦμε ἀνθρώπους γιατί δέν τοὺς γνωρίζουμε καί δέν τοὺς γνωρίζουμε γιατί τοὺς μισοῦμε.

Ἐάν θέλῃς νά νικήσῃς τόν Διάβολον τῆς καταλαλιάς νά μὴ κατηγορῇς τόν πταίσαντα, ἀλλά τόν Διάβολον πού τοῦ ἐσπείρε κακοὺς λογισμούς.

Ἐάν αὐτόν πού συκοφάντησες ἐφυγε ἀπὸ τὴν ζωὴν χωρίς νά συγχωρεθῇτε ὑποχρεοῦσαι νά τοῦ κάμῃς τὰ ἐνάτα τὰ σαράντα τὸν χρόνον (μνημόσυνα) καί νά πηγαίνῃς στόν τάφον νά κλαῖς καί νά λέγῃς συγχώρεσε μέ ἀδελφέ ἀλλά μέχρι πότε; μέχρι νά ἀκούσῃς τὴν φωνὴν τοῦ θανόντος σέ συγχωρῶ.

Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν υἱοθετοῦμε τὴν λασπολογίαν τινῶν λαϊκῶν εἰς βάρος ἀδελφῶν κληρικῶν χωρίς νά ἐρευνήσωμεν καί νά ἐξετάσουμε τοὺς κατηγορου-

μένους ἐάν ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ. Ἔτσι δίνουμε δικαιώματα στοὺς λαϊκοὺς συκοφάντας καί πυρπολοῦν τοὺς ἱερεῖς καί τοὺς λασπολογοῦν. (ἀλλὰ φοβερόν τοῦ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντων) ἐμοὶ ἐκδίκῃς ἐγὼ ἀνταποδώσω λέγει Κύριος. Αὐτὴ ἡ κατάκρισις δυστυχῶς εἶναι περισσότερο ἀνεπτυγμένη στους ἱερεῖς τό (Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε. Δέν μας φοβίζει) (Ματθ. ζ. 1-5)

Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; (Ρωμ. ιδ 4)

Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων (Ψαλ. 118, 33)

Οὐδὲ συκοφαντήσει ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ (Λευϊτ. 19, 11)

Ὁ Συκοφάντης εἶναι γνήσιον τέκνον τοῦ Σατανᾶ, εἶναι προϊόν κοινωνικῆς σήψεως. Ἡ συκοφαντία εἶναι ἐμπνευσις διεφθαρμένου ἀνθρώπου ἢ ὁποῖα ἐκτελουμένη γεννᾷ θάνατον εἶναι ψευδῆς κατηγορία, κατὰ τοῦ συνανθρώπου μέ σκοπὸ νά ἀμαυρώσῃ ἄλλους καί αὐτοὶ θά πέσουν μέσα (Ψαλμός 7).

Ὁ Θεόφραστος ἐρωτηθεὶς τίνα τὰ ὠμότερα τῶν θηρίων, εἶπε στά ὄρη οἱ ἄριστοι καί οἱ λέοντες, στάς πόλεις, οἱ τελῶναι καί συκοφάνται. Ὁ κλέπτης ἐάν ἐπιστρέψῃ τὰ κλοπιμαῖα συγχωρεῖται, ὁ συκοφάντης ὄχι διότι εἶναι δύσκολον νά τοῦ ἀντικαταστήσῃς τό καλὸ ὄνομα. Ἡ συκοφαντία εἶναι σημεῖον τῶν ἐσχάτων καιρῶν... οἱ ἀνθρώποι φίλαυτοι συκοφάνται τὰ τέκνα... (Β. Τιμοθ. γ. 2).

Συγχωρέστε σεβαστοὶ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, πατέρες καί ἀδελφοί γιά τὴν πολυλογίαν μου καί λάθη πού τυχόν ὑπάρχουν καὶ ζητῶ νά μέ κρίνετε ἐπιεικῶς. Ἐκαμᾶ ἓνα σταχυολόγημα καί σᾶς τὰ προσφέρω ψυχικῆς ὠφελείας ἐνεκεν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομάς των, διὰ νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Πρός ἅπαν τό πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας
Εὐλαβεῖς ἱερεῖς, μονάζοντες καί λαϊκοί

Εἶναι γνωστός ὁ σάλος τοῦ παρόντος καιροῦ σχετικῶς διά τās ὑπό ἐκδοσιν ἠλεκτρονικὰς ταυτότητας μέ τό γραμμωτόν σύστημα καί τόν κρυπτόμενον εἰς ταύτας σατανικόν ἀριθμόν 666, τόν ὁποῖον ἡ τετραγαμμένη χριστιανική συνείδησις δικαίως μισεῖ καί ἀποστρέφεται, ὡς αὐτό τοῦτο τό βδελυρόν χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου συμφώνως πρὸς τήν ἱεράν Ἀποκάλυψιν.

Σάλος ἐπίσης καί διά τήν ἠλεκτρομαγνητικήν λωρίδα τῆς ταυτότητος, ἡ ὁποία ἀοράτως δύναται νά καταγράψῃ καί τόν ἀριθμόν καί τό ἀπόρρητον τῆς ζωῆς τοῦ φέροντος αὐτήν, ἀλλά καί ψευδεῖς συνάμα πληροφορίας, ἐφ' ὅσον τό περιεχόμενον εἶναι ἀόρατο διά γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

Πέραν αὐτῶν δύναται ν' ἀναγνωσθῇ καί ὑπό ὠρισμένων «κομπιούτερ» ὥστε τό ἀτομικόν ἀπόρρητον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου νά δημοσιεύεται ἐκμηδενίζομένης τῆς προσωπικότητός του.

Πρό τοῦ κινδύνου τοῦτου προερχομένου δυστυχῶς ὑπό τῆς Πολιτείας, ἡ ὁποία διά συνταγματικῆς νομοθεσίας ἔχει ἀναλάβει τήν προσωπικήν προστασίαν τοῦ πολίτου, ὁ εὐσεβὴς λαός καθηκόντως ἀντέδρασε πολλάκις καί ποικίλως διαμαρτυρούμενος, ἡ δέ Πολιτεία ἠλλαξε μέθοδον ἐπιβολῆς πιέζουσα τήν φοράν αὐτήν εἰς τό εὐαίσθητον σημεῖον τῆς οικονομικῆς καί ὑγιεινῆς ἀνάγκης, δημιουργοῦσα ἀδιέξοδον εἰς τήν ζωήν.

Ἐπενόηθη οὕτω δοκιμαστικῶς ἀντί τῶν ταυτοτήτων, προσωρινῶς νά τεθοῦν εἰς κυκλοφορίαν ἠλεκτρονικὲς κάρτες κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων εἰς ἀντικατάστασιν τῶν μέχρι τοῦδε βιβλιαρίων καί νά δοθῇ ἕνας ἀριθμός πού ἀντικαθιστᾷ τό ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου. Δηλαδή, ἀπό τοῦδε καί εἰς τό ἐξῆς τό ὄνομα γίνεται ἀριθμός καταργουμένης τῆς προσωπικότητος, ἥτοι τοῦ προσώπου ὡς εἰκόνας Θεοῦ καί τῆς σωτηριολογικῆς σχέσεώς του μετ' Αὐτοῦ, πρὸς τόν ὁποῖον ἀναφέρεται ὀνομαστικῶς εἰς τās δεήσεις καί ἱκεσίας του καθημερινῶς καί καταντᾷ ἐξομοιούμενος κατὰ τό σύστημα τῆς ἀριθμῆσεως πραγμάτων καί ζώων. Ταυτόν εἰπεῖν τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν αὕτη αὕτη ἡ θρυλουμένη ἠλεκτρονικὴ ταυτότης ὑπό ἄλλην μορφήν καί ἀρχή τοῦ ἠλεκτρονικοῦ φακελλώματος. Κατὰ ταῦτα: ἐπειδὴ συμφώνως πρὸς τās ἐρεῦνας τοῦ θέματος ὑπό εἰδημόνων, ὡς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κούλουθρου καί ἄλλων ἐπαϊόντων, ἡ ὑπόθεσις βαίνει τεχνιέντως πρὸς τό χάραγμα καί τήν λωρίδα ἠλεκτρονικῆς πληροφορίσεως, ὡς ἀνωτέρω, μεθοδικῶς δέ ἐπιχειρεῖται ἡ σφίγμομέτρησης τῶν ἀντιδράσεων διά

τῆς δῆθεν προαιρετικῆς ἀποδοχῆς τῶν ἐκδοθέντων καρτῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, συμφέρον παντός χριστιανοῦ εἶναι νά παραμείνῃ ἀπ' ἀρχῆς ἐκτός τοῦ οἰουδήποτε ἠλεκτρονικοῦ κυκλώματος τό ὁποῖον θά ἔχῃ πολύ δυσμενεῖς τās ἐπιπτώσεις διά τό μέλλον.

Τούτων ἔνεκεν:

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος συνελθοῦσα καθηκόντως εἰς εἰδικήν ἐπὶ τοῦ θέματος συνεδρίαν καί ἐξετάσασα τοῦτο λεπτομερῶς ὁμοῦ μετὰ καί ἄλλων παραγόντων εἰδικῶν, προτρέπεται ὅπως ὁ εὐσεβὴς λαός ἐπιστρέψῃ ἀρνητικῶς τās ἠλεκτρονικὰς κάρτας, ἀποφασισμένος νά στερηθῇ πάντων τῶν ἀναγκαίων προκειμένου νά μείνῃ ἐκτός τοῦ ἀντιχρίστου κυκλώματος.

Ἡ συνθήκη ΣΕΝΓΚΕΝ πρέπει νά μείνῃ ἀνυπόγραφος ἀπό τήν Ἑλλάδα καί ὁ νόμος 1599/86 πρέπει νά καταργηθῇ παντελῶς διά τήν προστασίαν τοῦ Ἑλλήνου πολίτου. Τοῦτο ὀφείλει ἡ Πολιτεία νά πράξῃ διά τήν εἰρήνην καί τήν εὐημερίαν τοῦ τόπου. Ἄλλως, θά παραδώσῃ τόν περιοῦσιον λαόν τοῦ Κυρίου εἰς ἐξανδραποδισμόν τοῦ Ἑβραϊομασωνισμοῦ τήν ἐξαφάνισιν καί τέλος τῆς τρισχιλιετοῦς ἐνδόξου ἱστορίας του.

Τά ἰδανικά τῆς φυλῆς μας χάνονται καί ἡ χώρα τῶν Ἀγίων μεταβάλλεται εἰς χώραν δαιμόνων ὅσημέραι ἐκ τῶν συμβαινόντων γύρωθεν ἡμῶν θλιβερῶν καί ἀποτροπαίων γεγονότων.

Συνιστῶμεν ὅθεν ἐγρήγορσιν καί ἐπαγρύπνησιν μετὰ θερμῶν δεήσεων καί προσευχῶν εἰς Κύριον ὅπως θεῖα ἐπεμβάσει ἀναστείλῃ τήν ὁρμήν τοῦ πονηροῦ εἰς τās ἡμέρας ταύτας ἐνισχύσῃ δέ πάντας ἡμᾶς ἐν πίστει καί δυνάμει διά τήν ἀντιμετώπισιν τῶν προσδοκομένων, ἵνα μηδέποτε δειλιάσωμεν ἀλλά γενναίως ἀντιστῶμεν εἰς τόν πονηρόν.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΠΑΙΣΙΟΣ
Ο ΧΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ
Ο ΕΥΡΙΠΟΥ & ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ
Ο ΠΕΙΡΑΙΩΣ & ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

(Μάτθ. ΙΖ 1-13, Μάρκ. Θ. 2-13, Λουκ. Θ. 28-36)

Ὁ Κύριος ὀλίγον καιρόν πρό τοῦ σταυρικοῦ Αὐτοῦ θανάτου, ἠρώτησεν τοὺς μαθητάς του μίαν ἡμέραν, ποίαν ἰδέαν εἶχεν ὁ λαός περί αὐτοῦ. Ἀπήντησαν δέ οἱ μαθηταί, ὅτι ἄλλοι μὲν νομίζουν ὅτι εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ἄλλοι ὁ προφήτης Ἡλίας, ἄλλοι δέ ὁ Ἰερεμίας ἢ ἕνας ἀπὸ τοὺς παλαιούς προφήτας πού ἀνεστήθη ἐκ νεκρῶν. (Ματθ. ΙΖΤ 13-18).

Ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησεν κατόπιν τοὺς μαθητάς του, ποῖος νομίζουν αὐτοί ὅτι εἶναι. Τότε ἀπήντησεν χωρὶς νά διστάσῃ ὁ Πέτρος: «Σύ, Κύριε εἶσαι ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ». Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπήντησεν εἰς τόν Πέτρον: «Εἶσαι εὐτυχής, Πέτρε, διότι κανένας ἄνθρωπος δέν σοῦ ἔκαμε τοῦτο γνωστόν, ἀλλά ὁ Πατήρ μου πού βρίσκεται εἰς τοὺς οὐρα-

**ὑπό τοῦ κ. Χριστόδουλου Ι. Χριστοδουλάκη
Ἐπιτίμου Διευθυντή - Πρωτονοταρίου**

νοῦς. Ἐπὶ τῆς πίστεώς σου λοιπόν ταύτης καθώς σέ πέτρων, θά κτίσω τὴν ἐκκλησίαν μου» (Ματθ. ΙΖΤ 13-18).

Μετά τὴν ὁμολογίαν τοῦ Πέτρου, ἔπειτα ἀπὸ ἑξ ἡμέρας, ὁ Ἰησοῦς παρέλαβεν μαζί του τρεῖς ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, τόν Πέτρον Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος Θαβώρ, τὸ ὁποῖον ἦτο ὑψηλὸν καὶ εὐρίσκετο πλησίον τῆς Ναζαρέτ. Ὄταν ἔφθασαν εἰς τὸ ὄρος καὶ ἐστάθησαν, ἔξαφνα ὁ Ἰησοῦς μετεμορφώθη ἐνώπιόν των. Ἡ μεταμόρφωσις ἦτο μεγαλειώδης καὶ λαμπροτάτη. Τό πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ ἔγινεν λαμπρόν σάν τόν ἥλιον, τὰ δέ ἐνδύματά του λευκότερα σάν τὸ φῶς.

Ὁ Ἰησοῦς ὑπὸ τὴν θεῖαν μορφήν του λάμπει ὡς ὁ ἥλιος, ὡς φῶς ὅπως καὶ ὁ Πατήρ του Θεός. Ξαφνικά δέ κατὰ τὴν θαυμασίαν καὶ ὑπερφυσικὴν φωτοχυσίαν, ἐφάνησαν δύο ἄνδρες, οἱ προφηταὶ Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας. Ὁ μὲν Μωϋσῆς ἐκ νεκρῶν ὡς ἀποθανόν πρό αἰώνων, καὶ Ἡλίας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὅπου εἶχεν ἀναληφθῇ, καὶ ἤρχησαν νά συνομιλοῦν μαζί των. Ἡ θεία καὶ λαμπρά μορφή τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ δόξα του, προεκάλεσαν τόν θαυμασμόν τοῦ Πέτρου, ἀκόμη δέ καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τόν διδάσκαλόν του ὤθησαν αὐτόν, ὥστε νά προτείνῃ νά κατασκευάσουν τρεῖς σκηνάς εἰς τὸ ὄρος Θαβώρ καὶ νά μένουν ἐκεῖ.

«Κύριε, καλόν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν καὶ Μωσεῖ μίαν καὶ μίαν Ἡλία. (Ματθ. ΙΖ 4)».

Ἰνα μέ αὐτόν τον τρόπον ἀποφύγῃ ὁ Ἰησοῦς τὴν μανίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ συνεπῶς τὸ Πάθος

καὶ τὸ μαρτύριον τὸ ὁποῖον προεῖπεν εἰς τοὺς μαθητάς του. Ἡ ψυχὴ τοῦ Πέτρου δέν μπορούσε νά ἀνεχθῇ νά δῇ τόν λαμπρότατον ὡς ἥλιον καὶ τόν καθαρώτατον ὡς φῶς νά ὑποστῇ ὑπὸ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ἀσεβοῦς Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ καὶ τῶν πνευματικῶν ἡγητόρων του, τὴν ταπεινῶσιν καὶ τὸ μαρτύριον.

Δέν ἐννόησεν ὁ Πέτρος, ὅτι ἡ δόξα τοῦ Κυρίου ἦτο ὁ Γολγοθᾶς. Καὶ ἐνῶ ὁ Πέτρος ἐξηκολούθη νά ὁμιλῇ, ἔξαφνικά νεφέλη (σύννεφο) φωτεινὴ, ἐσκέπασε τόν Ἰησοῦν καὶ τοὺς δύο ἐκείνους ἄνδρας καὶ ἐκ νεφέλης ἠκούσθη πάλι ἡ αὐτὴ φωνὴ ἡ ὁποία ἠκούσθη κατὰ τὸ βάπτισμα (6 Ἰανουαρίου). «Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούεται» (Ματθ. ΙΖ 1-5) δηλαδή «αὐτός εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, πού ἐξαιρετικά ὑπεραγαπῶ, αὐτόν ἀκούεται».

Οἱ μαθηταὶ πρώτην φοράν ἐβλεπον τόν διδάσκαλόν των νά περιβάλλεται ἀπὸ τόση λαμπρότητα καὶ δόξα. Ἦτο εὐλογον νά θαυμάσουν καὶ νά φοβηθοῦν ὅταν εἶδαν τὴν νεφέλην νά περιβάλλῃ τόν Ἰησοῦν καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν «Οὗτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός...».

Διά μίαν ακόμη φοράν ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πατρός, υἱὸς ἀγαπητὸς καὶ δὲν ὑπῆρχεν καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο πράγματι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἔπασαν μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, ἐντρομοὶ ἀπὸ ὅσα εἶδαν καὶ ἤκουσαν. Ἀλλά μετ' ὀλίγον ὁ Ἰησοῦς ἐπλησίασεν καὶ ἤγγισεν αὐτοὺς καὶ εἶπε: Ἐγερθῆτε καὶ μὴ φοβῆσθε καὶ ὅταν ἐσῆκωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς των δὲν εἶδαν ἄλλον παρὰ τὸν Ἰησοῦν. Ὁ Ἰησοῦς σὲ κάθε περίπτωσιν κρίσιμον διὰ τοὺς μαθητάς του, ἔσπευδε νὰ τοὺς διδῇ θάρρος, καὶ νὰ τοὺς παρασκευάζει ψυχικά, διὰ νὰ φέρουν εἰς πέρας τὴν ἀποστολὴν των, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον θὰ ἀναλάβουν. Ὅταν κατέβαινον ἀπὸ τὸ ὄρος, ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του, νὰ μὴ ἀνακοινώσουν εἰς κανένα ὅσα ἐγίναν εἰς τὸ ὄρος, πρὶν γίνῃ ἡ Ἀνάστασις αὐτοῦ.

Ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ Ἰησοῦ ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἀπέφευγε μὲ πάντα τρόπον νὰ γίνεταί λόγος, περὶ τὸ ὄνομά του, ὅταν Οὗτος εὕρισκετο ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ Ἰησοῦς μετεμορφώθη ἔμπροσθεν τῶν μαθητῶν του διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν θεότητά του καὶ νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ εἰς τὴν πίστην, ὥστε νὰ μένουν ἀκλόνητοι καὶ νὰ μὴ φοβηθοῦν δι' ὅσα ὕστερον κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ πάθους θὰ εἶδουν.

«Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς Σου τὴν δόξαν Σου, καθὼς ἠδύναντο· λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς Σου τὸ αἰδῖον· πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα, δόξα Σοι».

«Ἀλλαξες τὴν ἀνθρώπινή σου μορφή καὶ πῆρες θεϊκὴ πάνω στό βουνό Θαβώρ, Χριστέ ὁ Θεός μας, κι ἔκαμες νὰ δοῦν οἱ μαθητές σου τὴ δόξα σου, ὅπως μπορούσαν νὰ τὴν καταλάβουν· κάνε νὰ λάμψῃ καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἡ αἰώνια διδασκαλία σου μὲ τὴ μεσολάβηση τῆς Παναγίας Θεοτόκου, φωτοδότη, ἃς εἶσαι δοξασμένος».

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΟΥΝ:

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγουστο καὶ τὰς ἀρχάς τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς οἱ κάτωθι Ἱ. Ναοὶ καὶ Μοναί.

Τὴν 6ην Αὐγούστου ὁ Ἱ. Ναὸς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος - Κυψέλης, Ἀγ. Βαρβάρας - Αἰγάλεω, Κορίνθου, Ἀχλαδοχώρι - Σερρῶν, Πάρου, ἡ Ἱ. Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν - Ἀττικῆς, Βαρνάβα - Ἀττικῆς.

Τὴν 15ην Αὐγούστου ὁ Ἱ. Ναὸς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου - Κηπουπόλεως - Ἀθηνῶν, Ἀγ. Δημητρίου, Κολωνοῦ, Πειραιῶς, Βίτωλη - Φθιώτιδος, Καλαμαριά - Θεσ/νίκης, Καψοῦρι - Εὐβοίας, Βόλου, Κοζάνης, Φλώρινας, Καστέλι - Κρήτης, ἡ Ἱ. Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀχαρνῶν - Ἀττικῆς, Μπάλα - Ἀττικῆς, Κάζα - Βοιωτίας, Λεύκτρα - Βοιωτίας, Φύλλα - Εὐβοίας, Ρίζες - Τριπόλεως.

Τὴν 23ην Αὐγούστου ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Καλλινίκου Ροδοπόλεως - Σερρῶν.

Τὴν 27ην Αὐγούστου ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Φανουρίου Γλυφάδος, Κορωπίου - Ἀττικῆς, Σερρῶν, Σαλαμίνος, Κανδυλίου Μεγάρων.

Τὴν 29ην Αὐγούστου ὁ Ἱ. Ναὸς Τιμίου Προδρόμου Μεσσορόπη - Καβάλας, ἡ Ἱ. Μονὴ Τιμίου Προδρόμου Θέρμης - Θεσ/νίκης.

Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ὁ Ἱ. Ναὸς Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου Πάρου, Σερρῶν, ἡ Ἱ. Μονὴ Μπάλα - Ἀττικῆς, Κορωπίου - Ἀττικῆς, Σαλαμίνος, Αἰγίνης.

Τὴν 10ην Σεπτεμβρίου ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγίων Τριῶν Παρθένων Βοτανικοῦ Ἀθηνῶν.

Τὴν 14ην Σ/βρίου, ὁ Ἱ. Ναὸς Τίμιος Σταυρός Ἀχαρνῶν - Ἱερό Μητροπολιτικὸ Παρεκκλήσιο Λαμίας.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΕΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Νομίμως ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Προέδρου
τοῦ Δ.Σ. Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος
καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - Τ.Κ. 106.82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 38.28.280 - 36.47.365 - ΦΑΞ: 38.28.280

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἀρχιμ. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος
ΤΗΛ.: 46.72.921

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ

Χριστόδουλος Χριστοδουλάκης
Διδάσκαλος - Ἐπίτιμος Διευθυντῆς
Πρωτονοτάριος
ΤΗΛ.: 22.82.253

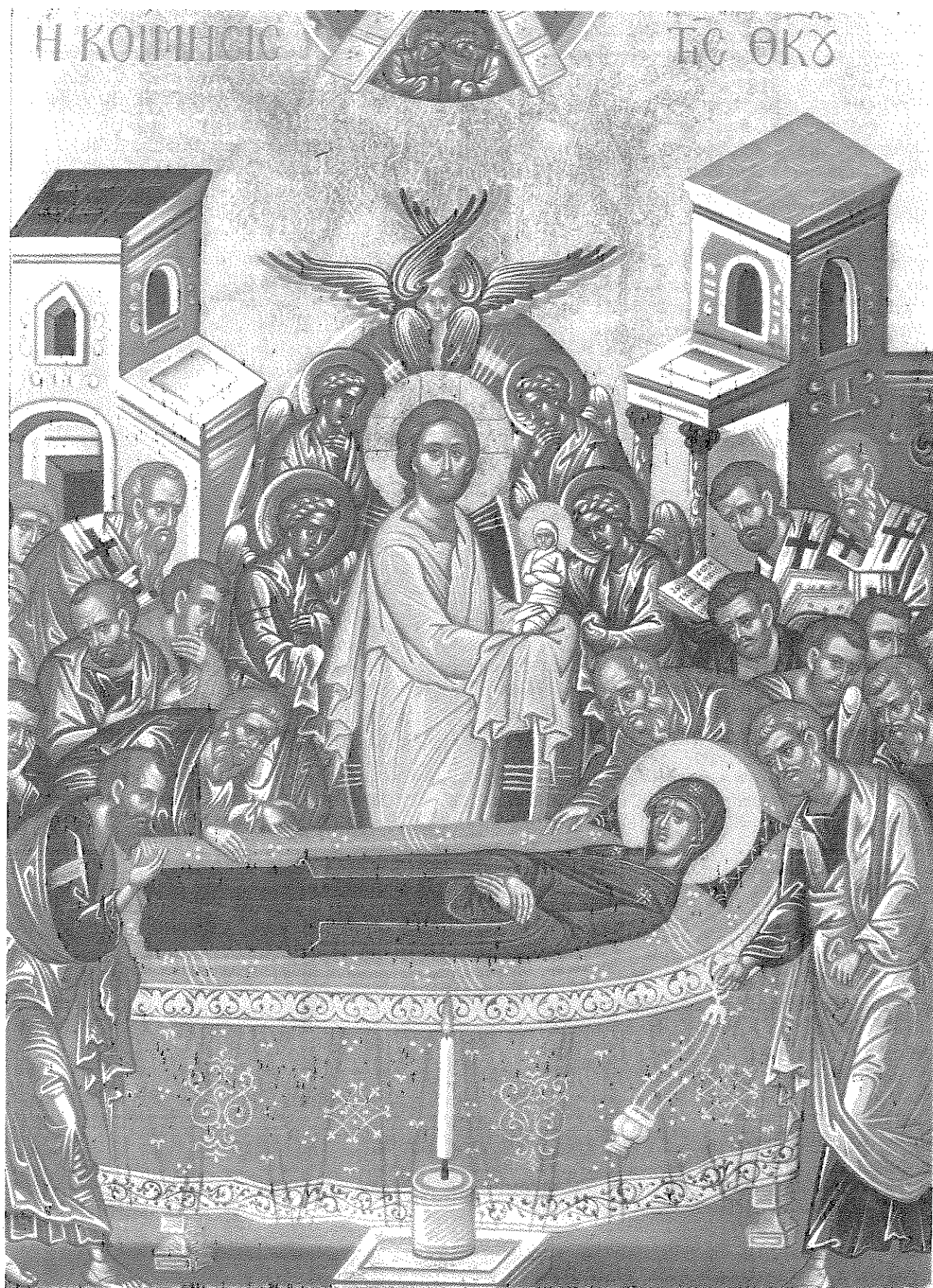
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἑξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΕΠΙ ΤΗ ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Θρησκευτικός συναγερμός, αγαπητοί αδελφοί παρατηρείται απ' άκρον εις άκρον της Έλληνικής ημών πατρίδος εις τόν έορτασμόν της πανσέπτου κοιμήσεως, της Παναγίας μας. Συγκινήσεις, δάκρυα, αλλά και ιερά συναισθήματα συνέχουν τούς ευσεβείς χριστιανούς τήν μεγάλη αυτήν ήμέρα. Καί αλήθεια πόσες γλώσσες δέν έγκωμιάζουν τήν άρρητον δόξαν της; Άλλά και τίς δύναται προσκόντως νά έξυμνήση τά μεγαλεία της; και νά περιγράψη τήν επίδρασιν τήν όποιαν άσκει εις τάς συνειδήσεις όλων των έν γενεί πιστών; Ή Παναγία μας ζή και θά ζή πάντοτε εις τάς σκέψεις και τά συναισθήματα της καθ' όλου χριστιανικής άνθρω-

Υπό του Άρχιμ. Χρυσοστόμου Βάρκα

πότητος. Τό όνομά της ήλεκτρίζει, ή ιερά μορφή της συγκλονίζει. Τούτο άκριβώς και εκείνη, έν πολλή ταπεινώσει έξήγγειλεν εις τόν θεόπνευστον ύμνον της τόν όποιον είπεν εις τήν όρεινήν της Ίουδαίας «Ίδού γάρ από του νυν μακαριοῦσι με πᾶσαι αἱ γενεαί, ότι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός».

Πράγματι αδελφοί ή ψυχή της κατέστη ταμείον και θησαυροφυλάκιον πνευματικῶν χαρισμάτων. Ό έσωτερικός της κόσμος ήτο κατακοσμημένος από πολλῶν χαρισμάτων και άρετῶν, πού έκάλυψαν τούς ούρανοῦς. Ήτο ή έκλεκτή δούλη του Κυρίου, πού έστηρίζετο εις τήν θείαν προστασίαν του, άφού πρωτίστως ήτο πειθαρχημένη εις τόν Ιερόν νόμον Του, και έξ' ολοκλήρου άφοσιωμένη εις τό άγιον θέλημά Του.

Έχουσα εις τήν καρδίαν της ποταμόν πεπληρωμένον τήν χάριν του Πνεύματος, κατέστη διά των συνεχῶν αγώνων και προσπαθειῶν της, τύπος κόρης, μητρός, γυναικός πρότυπον αγνότητος και σεμνότητος, υπόδειγμα ελκρινούς ταπεινοφροσύνης κεχαριτωμένη αληθώς, και διά τούτο απέβη ή κατ' έξοχήν εύλογημένη, της όποιας οἱ αἰῶνες θά θαυμάζουν πάντοτε τήν ώραίότητα της παρθενίας και τό υπέρλαμπρον της αγνοίας. Ός έκ τούτου ὁ Δυνατός Θεός επέβλεψεν επί τήν ταπείνωσιν της δούλης αὐτοῦ και τήν έτίμησε.

Έξέλεξεν Αὐτήν μεταξύ πασῶν των γυναικῶν όλων των αἰώνων και των γενεῶν. Τήν προέκρινεν ὡς τήν πλέον κατάλληλον ἵνα δανείσῃ σάρκα εις τόν προαιωνίως ὑπάρχοντα Υἱόν Του. Τήν αξίωσε νά γίνη Μητηρ του Αὐτρωτοῦ και Σωτήρος του κόσμου. Υψίστη ὄντως τιμή και εύλογία. Άφ' ής στιγμής ήρχισε νά τελειοιουργῆται τό υπερφυές τούτο μυστήριον της θείας οικονομίας, ή Παναγία Παρθένος έμεγαλύνετο και έδοξάζετο. Έμεγαλύνετο ασφαλώς ὅτε αἱ στρατιαί των Άγίων Άγγέλων και Άρχαγγέλων έπαλλον τό «Δόξα έν ὑψίστοις»

εις τήν Βηθλεέμ κατά τήν τρισαγίαν νύκτα της γεννήσεως του Υἱοῦ της και Θεοῦ ημών. Άλλά και έδοξάζετο ὅτε άνεβόησεν ένθουσιωδώς τις γυνή «μακαρία ή κοιλία ή βαστάσασε και μαστοί οὐς έθήλασας». Άλλά και ή καρδιά της ρομφαία ὀδύνης και πόνου διεπέρασε ὅτε άντίκρουσε τόν Μονογενή της κατάδικον, αἰμόφυρτον, κρεμάμενον επί του Σταυροῦ. Επέδειξεν ὑπομονήν και έγκαρτέρησιν, διότι έγνώριζε ένδομύχως τό ὕψος τό βάθος και τό πλάτος του τελουμένου μαρτυρίου. Τό υπερκόσμιον μεγαλεῖον της υπερέχει πᾶσαν έννοιαν. Κατηγλαῖσμένη και πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ άφῆκεν τήν γήν. Παρέδωκεν τήν άμωμον και Παναγίαν ψυχήν της εις χεῖρας του Υἱοῦ της.

Αἱ υπέρταται των οὐρανῶν δυνάμεις συνοδεῦσιν τιμητικῶς Αὐτήν «τήν του άεννάου φωτός Μητέρα». Καί έν τῷ οὐρανῷ καταλαμβάνει τήν πλέον δεδοξασμένην και τιμητικήν θέσιν.

Κατέστη των οὐρανῶν ὕψηλότερα και των Χερουβίμ ένδοξότερα. Άλλά εις τήν δόξαν και μακαριότητά της ή Παναγία δέν λησμονεῖ και ήμᾶς. Δέεται πάντοτε στοργικῶς ὑπέρ ημών πρό του Θρόνου του Υἱοῦ της. Τόν ίκετεῦει ὑπέρ των θλιβομένων και των άμαρτωλῶν, ὡς μητρικήν παρηρησίαν πρός Αὐτόν κεκτημένη. Σπεύδει πανταχοῦ διά νά ανακουφίσῃ και νά παρηγορήσῃ, διά νά ένισχύσῃ και προσφέρῃ τήν θείαν της άντίληψιν. Διά τούτο σήμεραν και πάντοτε των Άγγέλων τά πλήθη έν οὐρανῷ και των ανθρώπων τό γένος επί της γῆς μακαρίζουν τήν έλπίδα των ψυχῶν ημών και των πιστών τήν σωτηρίαν. Πόσον λοιπόν αδελφοί καταφαίνεται εις ήμᾶς ή άφθαρτος δόξα της τό άμαράντινον μεγαλεῖον της και ή ασύλληπτος μακαριότης της. Έν εύχαριστία πολλή, ήθροιστε σήμεραν ὁ Θεόφρων λαός Σου και έορτάζει και πανηγυρίζει τήν πάνσεπτον Σου κοίμῃσιν. Ίδιαίτερα ήμεῖς οἱ Έλληνες τήν συναισθανόμαστε πάντοτε βοηθόν και συμπαραστάτην εις ὅλας τάς θυέλλας και τάς τρικυμίας του βίου μας. Εἶναι τό Ιερόν των άηγιπσμένων καταφύγιον. Ή μόνη προστασία των πιστών. Ή άνεξάντλητος βοήθεια των άβοηθήτων.

Έλέους δέ πηγή και τεῖχος άπροσμάχητον αποδεικνυσαι πάντοτε διά τῆς εύλογημένην Έθνος ημών. Υπέρμαχος στρατηγός, στρατηγοῦσα τάς ψυχάς αὐτοῦ και ὀδηγοῦσα τούτο εις νίκας και θριάμβους. Πρέσβευε Δέσποινα διηλεκκῶς πρός τόν Υἱόν Σου και Θεόν ημών, ἵνα περιφρουρεῖ και σώζῃ πάντας ήμᾶς και δῇ τήν νεολαίαν σου από τάς δολεράς μεθοδείας των άντιθέων του σκότους δυνάμεων. Καί δῶσε διά των μητρικῶν Σου δυνάμεων εις τήν ανθρωπότητα πνεῦμα αγάπης, ειρήνης, ὁμονοίας και επιδαψίλευσον πλουσίαν και άφθαρτον τήν χάριν και τήν βοήθειάν Σου, εις τήν Έκκλησίαν και τόν κόσμον Σου.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ κ.κ. ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ

Σχόλιο υπό του Ἀρχιδιακόνου ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΑΒΛΑΡΙΟΥ

Η ΕΚΛΟΓΗ

Τὴν Πέμπτην 7/20 Ἰουλίου ἐ.ἐ. ἔνεκα τῆς παρασυναγωγῆς καὶ τῆς φατρίας τοῦ πρ. Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τριῶν ἀρχιερέων Ἀχαΐας Καλλίνικου, Οἰνός Ματθαίου καὶ Πενταπόλεως Καλλιοπίου συνήλθε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐν τοῖς Συνοδικοῖς Γραφείοις (Κάνιγγος 32) καὶ ἀνέθεσε ὁμοφώνως τὴν προεδρίαν αὐτῆς εἰς τὸν ἔχοντα τὰ πρεσβεῖα Ἀντιπρόεδρον Ἅγιον Φθιώτιδος κ.κ. Καλλίνικον.

Κατ' αὐτὴν ἐζητάσθησαν ἀφ' ἐνός μὲν τὰ Ἡμερησίας Διατάξεως θέματα τῆς πραξικοπηματικῆς ὑπὸ τοῦ δραπετοῦ πρ. Ἀρχιεπισκόπου διαλυθείσης Ἱερᾶς Συνόδου (Πρακ. 58 14/27-6-1995) ἀφ' ἐτέρου δὲ τὰ θέματα τὰ ὁποῖα ἀνέκυψαν μετὰ τὰ ἐκκλησιαστικά γεγονότα τῶν ἡμερῶν μας. Ἐν τῷ τέλει τῆς συνεδρίας, ψήφων κανονικῶς γενομένων ἡ Ἁγία Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος τῇ ἐπικλήσει τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ πνεύματος ἐξέλεγε παμψηφεῖ Μητροπολίτην τῆς χηρεύουσας Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας τὸν μέχρι τοῦδε τοποτηρητὴν αὐτῆς Θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Αὐλῶνος κ. Βικέντιον. Ἐν συνεχείᾳ ἐνώπιον τοῦ Πανιερωτάτου Προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας Ἀγίου Φθιώτιδος κ.κ. Καλλίνικου καὶ τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν ἐγένετο τὸ Μικρὸ μῆνυμα τοῦ ἐψηφισμένου Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Βικεντίου ἐνῷ ἀκολούθως ἐψάλη ἡ φήμη τοῦ νεοεκλεχθέντος Ἱεράρχου καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἐνθρόνισις του διὰ τὴν ἐπομένην Παρασκευὴν 8/21 Ἰουλίου ἐ.ἐ.

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ

Τὴν Παρασκευὴν 8/21 Ἰουλίου 1995 στὸν Καθεδρικό Ἱ. Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα βυζαντινῆς μεγαλοπρεπείας καὶ κατανύξεως καὶ μὲ πάνδημη συμμετοχὴ κλήρου καὶ λαοῦ ἔλαβε χώρα ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Βικεντίου.

Τὸν νέον Ἱεράρχην, τὸν Πανιερώτατον Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἅγιον Φθιώτιδος κ. Καλλίνικον καὶ τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιον Ἀμερικῆς κ. Παῖσιον καὶ Χίου κ. Στέφανον ὑπέδεχθησαν ἐξωθεν τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ,

Ὁ (ἀπὸ Αὐλῶνος) Σεβ/τος νέος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ.

σύμπας ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ ἓνα μεγάλο κλιμάκιο ἐκπροσώπων τῶν Δημοτικῶν, Νομαρχιακῶν, Λιμενικῶν, Στρατιωτικῶν καὶ Πολιτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως. Εἰσερχομένου τοῦ νέου Ποιμενάρχου τῆς Πειραικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ, τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου ἐξέσπασεν εἰς ἐπεφημίας διὰ τῆς ἀναφωνήσεως «ΑΞΙΟΣ» διὰ παρατεταμένων χειροκροτημάτων καὶ διὰ ραντισμοῦ ὑπὸ ἀνθέων.

Μετὰ ταῦτου ἀρξαμένης τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τῆς Ἐνθρονίσεως ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπό-

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας, κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν.

λεως Πειραιῶς Πανσο. Ἀρχιμ. Γερόντιος Λουδάρος, ἀνέγνωσε τὴν Συνοδικὴ Πράξη τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Μητροπολίτου ὡς κάτωθι:

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Τό διὰ τὴν ἱεράν Μητρόπολιν Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ψηφισθέντος Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Αὐλῶνος κ. Βικεντίου κενῆς οὔσης τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος, ἡ ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, συνελθοῦσα εἰς ἑκτακτον Συνεδρίαν ἐν τῇ συνήθει τῶν Συνεδρίων αἰθούσῃ χθὲς τὴν 20ὴν Ἰουλίου τοῦ ἔτου 1995 ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Πέμπτην καὶ ὥραν 10ην πρωϊνὴν καὶ διασκεψαμένη κατὰ τε τοὺς θείου καὶ ἱεροῦς κανόνας καὶ ψήφοις κανονικαῖς ἐξελέξατο ὡς Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Αὐλῶνος κ. Βικέντιον ἄνδρα ἱεροπρεπῆ καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διακονίας ἄξιον, ἵνα ποιμάνῃ τό θεοφιλές ποίμνιον τῆς ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως.

Ὅθεν εἰς ἐνδειξιν τούτου ἡ ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐποιήσατο τὴν δε τὴν Πράξιν ὑπογραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Προέδρου καὶ τῶν λοιπῶν Σεβασμιωτάτων Συνέδρων, καταστρωθεῖσαν δὲ ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Κώδικι. Ἀθήνησι τῇ 20ῇ τοῦ μηνός Ἰουλίου Σωτηρίου ἔτους 1995.

+ Ὁ Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος Καλλίνικος
Πρόεδρος τῆς ἱερᾶς Συνόδου
καὶ τὰ Συνοδικὰ Μέλη Αὐτῆς

+ Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ

+ Ὁ Ἀμερικῆς ΠΑΙΣΙΟΣ
+ Ὁ Χίου ΣΤΕΦΑΝΟΣ
+ Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ
+ Ὁ ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος
ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ

Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἀρχιμ. Γερόντιος Λουδάρος

Ἐνῷ ἀκολούθως ὁ νεοκλεγείς Σεβ. Ἅγιος Πειραιῶς ἀνέγνωσε τὴν διαβεβαίωση καὶ τὴν ἀποδοχὴ τῆς ποιμαντορίας τῆς Θεοσώστου Ἱ. Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος.

ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Τοῦ διὰ τὴν ἱεράν Μητρόπολιν Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ψηφισθέντος Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Αὐλῶνος κ. Βικεντίου.

Ἐπειδὴ ψήφοις κανονικαῖς τῶν θεόθεν ὁδηγηθέντων Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων τῶν συγκροτούντων τὴν ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐψηφίσθη ὁ ἐλάχιστος ἐγὼ Μητροπολίτης εἰς τὴν ἱεράν Μητρόπολιν Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος, ἐν εὐχαριστίᾳ πολλῇ πρὸς τόν Ἀρχιποίμενα Ἰησοῦν Χριστόν πείθομαι τῷ θείῳ βουλήματι καὶ ἀποδέχομαι τὴν ποιμαντορίαν τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος, διαβεβαιῶν ἐκπληροῦν ἀκραιφνῶς τὰ Μητροπολιτικά

μου καθήκοντα, τηρεῖν ἐπακριβῶς καὶ πιστῶς τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνες, τὰς ἱεράς παραδόσεις καὶ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Νόμους, ὑπέκεινται ταῖς ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπερμαχεῖν τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας, διαποιμαίνειν τὸ πιστευθὲν μοι πνευματικόν ποιμνιον θεοφιλῶς καὶ ἀκατάγνωστον ἐν πᾶσι διαμεῖναι.

Ἐπὶ τούτοις δὲ οἰκεία χειρὶ ὑπογράφω τὴν δὲ τὴν διαβεβαίωσιν.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 20ῃ μηνός Ἰουλίου Σωτηρίου ἔτους 1995

Ὁ ἐψηφισμένος Μητροπολίτης
Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος Βικέντιος

Εἴτα ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος παρέδωσε τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον εἰς τὸν νεσεκλεγέντα Μητροπολίτην Πειραιῶς ἐνῷ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος ἀνέγνωσε κατὰ τὴν τάξιν τὸ Συνοδικὸ ἐγκαθιδρυτικὸ Γράμμα τοῦ νέου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος.

ΠΡΟΣ
Κληρὸν καὶ λαόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ
Σαλαμῖνος

Ἐντιμώτατοι κληρικοί, εὐλαβεστάτοι ἱερεῖς καὶ ἱερομόναχοι, ὀσιώτατοι μοναχοὶ καὶ μονάζουσαι, τιμώτατοι ἄρχοντες καὶ πάντες λοιποὶ εὐλογημένοι χριστιανοὶ τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἡμῖν ἀγαπητά, χάρις εἰη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ, παρὰ ἡμῖν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Τοῦ ποιμένου καὶ ἀρχιερέως ἡμῶν κυροῦ Γεροντίου, τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος καὶ εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς μεταστάντος, οἱ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, οἱ συγκροτοῦντες τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἀξιοχρέως ἐποίησαν πρόνοιαν περὶ ἐκλογῆς καὶ ἀποκαταστάσεως καταλλήλου διαδόχου.

Ψήφων τοίνων κανονικῶν γενομένων τὴν πρωΐαν τῆς σήμερον 7ης Ἰουλίου ἐνεστῶτος ἔτους, ἐν τοῖς Συνοδικαῖς Γραφεῖσι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῇ ἐπικλήσει τοῦ Παναγίου Πνεύματος, εἰς ἀνάδειξιν τοῦ ἀξίου ἐκ τῶν τεθέντων τριῶν ὑποψηφίων προσώπου, πρὸς ἀνάληψιν τῆς ἀρχιερατικῆς προστασίας καὶ ποιμαντορικῆς ράβδου τῆς ἀγιωτάτης ταύτης Μητροπόλεως, προεκρίθη τῶν ἄλλων καὶ ἐξελέγη, ὁ μέχρι τοῦδε Τοποτηρητῆς αὐτῆς, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Αὐλῶνος κ.κ. Βικέντιος, ἀνὴρ κόσμιος καὶ ἱεροπρεπής, τὰ θεῖα καλῶς ἐξησκημένος, παιδεῖα κεκοσμημένος, ἐκκλησιαστικὴ τε καὶ θύραθεν, φρονήσει καὶ ἰκανότητι συγκεκροτημένος καὶ πείραν ἔχων τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ ὑποθέσεων, ὃς καὶ ἐκλεγείς, ἀνεδείχθη γνήσιος καὶ κανονικὸς Μητροπολίτης τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος.

Ἐφ' ᾧ καὶ διὰ τοῦ παρόντος ἡμετέρου Συνοδικοῦ γράμματος, κοινοποιοῦντες τοῦτο πᾶσιν ὑμῖν τοῖς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ εὐλογημένοις χριστιανοῖς, ἐπιδαφιεύομεν τὰς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχάς, προτρεπόμενοι καὶ παραινοῦ-

ντες πάντας ἐκκλησιαστικῶς ἵνα τὸν διαληφθέντα Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος, ἀγαπητὸν ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν καὶ συλλειτουργόν κ.κ. Βικέντιον, γινώσκητε ἀπὸ τοῦδε γνήσιον, νόμιμον καὶ κανονικόν ἀρχιερέα ὑμῶν καὶ κυριάρχην τῆς ἐπαρχίας ταύτης καὶ εὐαγγελικόν ποιμένα τοῦ ἐν αὐτῇ λογικοῦ ποιμνίου καὶ πνευματικόν πατέρα πάντων ὑμῶν καὶ μνημονεύηται τοῦ κανονικοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ὡς νενόμισται, ἐν πᾶσαις ταῖς Ἱεραῖς τελεταῖς καὶ ἀκολουθίαις, πειθόμενοι καὶ ὑποτασσόμενοι ταῖς ἀρχιερατικαῖς αὐτοῦ ὑποθήκαις καὶ συμβουλαῖς, ὡς ἀφορώσαις εἰς τὴν ψυχικὴν ἡμῶν ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν, τὴν φυλακὴν τῶν πατρῶων δογμάτων καὶ παραδόσεων, τὴν ἠθικὴν πρόοδον τῆς ὀρθοδόξου νεολαίας ὑμῶν καὶ τὴν ἀπαρέγκλιτον τήρησιν τῶν καθηκόντων, τῆς εὐλκρινούς ὑποταγῆς ὑμῶν εἰς τὴν θεόθεν ἐφ' ἡμᾶς τεταγμένην κραταιάν Βασιλείαν, οὐ μὴν δ' ἄλλα καὶ προθυμοποιησθαι εἰς τὴν μετ' εὐχαριστήσεως ἀπόδοσιν τῶν Ἀρχιερατικῶν δικαίων αὐτοῦ κατὰ τοὺς κανονισμούς.

Προσεπιδαφιεύοντες δὲ ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὰς εὐχάς καὶ εὐλογίας τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Δοτὴρ παντός ἀγαθοῦ ἐπιδαφιεύῃ πάντοτε πλουσίως τὰς δωρεάς αὐτοῦ καὶ τὰς χάριτας τῇ Θεοσώτῳ Μητροπόλει καὶ ἐπαρχίᾳ ἡμῶν καὶ εὐλογεῖ τοὺς κόπους καὶ ἔργα τῶν χειρῶν ὑμῶν, οὐ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος, εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΠΑΙΣΙΟΣ
Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ ΣΤΕΦΑΝΟΣ
Ο ΕΥΡΙΠΟΥ & ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ
Ο ΑΥΛΩΝΟΣ ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ

Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΑΡΧΙΜ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ ΛΟΥΔΑΡΟΣ

Τὸν νέον Μητροπολίτην προσεφώνησαν ἐν συνεχείᾳ ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Φθιώτιδος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἅγιος Ἀμερικῆς κ. Παῖσιος, ὡς ἐκπροσώπου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως δέ, ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος.

Ἐν τέλει δὲ ὁ νέος ποιμενάρχης Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Βικέντιος, ἀνέγνωσε ἀπὸ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Θρόνου τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον:

«Ἀναστάς πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος» Πράξ. 10.20

Οὕτως ἐτολμήσαμεν νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ φωνήν, ὡς ἐλαλήθη ἡμῖν, διὰ τῶν τιμίων ψήφων τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καὶ Διασπορᾶς. Καὶ θαρροῦντες θέτομεν χεῖρας

τρεμούσας ἐπὶ τοὺς οἶακας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς, ἵνα κρατήσωμεν ἀλώβητον καὶ αἰσινῇ καὶ ὁδηγήσωμεν Αὐτὴν εἰς σωτηρίους λιμένας.

Ἄλλ' ἄνθρωπος ἀσθενὴς εἰμὶ ἐγὼ καὶ ἀνερχόμενος τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, αἰσθάνομαι ἐντονώτερον τὰς ἀσθενείας μου, συναισθανόμενος ἅμα τὴν Ἱερότητα, τὴν εὐθύνην καὶ τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς μου.

Ἄλλ' ἀπεδεξάμην τὴν τοῦ Κυρίου πρόσκλησιν, δι' ὧν Πανιερώτατε Ἅγιε Πρόεδρε, καὶ Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἱεράρχαι, ἐπὶ τὴν διακονίαν ταύτην. Καὶ νῦν, εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ ὧν ἐν κατανύξει λέγω: Ἰδοὺ, Κύριε, ἀνέστην καὶ πορεύομαι σὺν τοῖς ἀδελφοῖς μου, μηδὲν διακρινόμενος αὐτοῖς κατὰ τὴν ἐντολήν σου, ἵνα συμπορευθῶ μετὰ πάντων ὧν ἀνεξαιρέτως, πατέρες καὶ ἀδελφοί μου ἡγαπημένοι.

Ἐν βαθυτάτῃ συγκινήσει καὶ εὐχαριστίᾳ πολλῇ δοξάζομεν τὸ ὑπερύμνητον ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὅτι, τῇ ἀνεξιχνίαστῳ Αὐτοῦ βουλῇ, ἐπέβλεψεν ἰλέῳ ὁμματι, ἐπὶ τὴν ταπεινῶσιν ἡμῶν καὶ ἀνίγαγεν ἡμᾶς ἐπὶ τὴν Μητροπολιτικὴν διακονίαν τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

Εὐχαριστίας ἀπὸ καρδίας ἀπευθύνομεν πρὸς πάντας ὑμᾶς Ἁγιώτατοι Μητροπολίται τοὺς συγκροτοῦντας τὴν σεβασμίαν χορείαν τῶν Ἱεραρχῶν.

Ἐν βαθυτάτῃ σεβασμῷ ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. Παῖσιον ὁσῆς ἐγαλούχισεν ἡμᾶς ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἕως τὴν σήμερον ὡς φιλόστοργος πνευματικός, ἡμῶν πατήρ, πρὸς ὃν ὀφείλομεν τὸ εὖ ζῆν.

Εὐχαριστοῦμεν ὡσαύτως θερμῶς ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης τὸν Πανοσιολογιώτατον Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱ. Μ. καὶ Ἀρχιερατῆν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Ἀρχιμ. Γερόντιον Λουδᾶρον διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς πανέκδηλον ἀγάπην σεβασμὸν καὶ υἱικὴν ἀφοσίωσιν, ἀφ' ἧς ἀνετέθη μοι ἡ τοποτηρητεία τῆς Θεοσώστου ταύτης Ἐπαρχίας.

Ἐκφράζομεν ὡσαύτως τὰς βαθυτάτας ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς τὰς πολιτικές καὶ Δημοτικές ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τῆς χώρας ἡμῶν, διὰ τὴν συμμετοχὴν των εἰς τὴν τελετὴν ταύτην.

Γόνυ κλίνομεν εὐλαβῶς, ψυχῆς τε καὶ σώματος, πρὸ τοῦ αἰδιόμου προκατόχου ἡμῶν μακαριστοῦ γέροντος καὶ πρώτου Μητροπολίτου Κυροῦ Γεροντίου τοῦ καὶ εὐκλεῶς διαποιμάναντος τὴν ἱστορικὴν καὶ Θεοφροῦρητον Μητρόπολιν ταύτην, ἀναφωνῶν ἐκ βαθέων ΑἰΩΝΙΑ ΑΥΤΟΥ Η ΜΝΗΜΗ.

Ἀτενίζοντες δὲ τὸ μέλλον, ἀναλογιζόμεθα μετὰ δέους τὰς ἐφ' ἡμᾶς στηριζόμενας προσδοκίας τοῦ Ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου τῆς Μητροπόλεως ἡμῶν. Ἀλλὰ θαρροῦντες καὶ ἰσχύοντες «ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι ἡμᾶς Χριστῷ (φίλ. 4,13) καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος Αὐτοῦ (Ἐφεσ. 1.19) ἀναλαμβάνομεν τὸ βαρὺ τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν ἔργον, κλίνοντες εὐλαβῶς τὸν αὐχένα εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ Κυρίου, ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῶν ἀδυναμιῶν ἡμῶν καὶ ἐν συναισθήσει, ὅτι ὁ Μητροπολιτικός Θρόνος τῆς Ἐπαρχίας ταύτης ἀποβῇ θρόνος οὐχὶ μεγάλου καὶ δόξης ἀλλὰ μαρτυρίου, προσφορᾶς, θυσίας καὶ ὁμολογίας.

Ἰστάμενοι οὖν ἐπὶ τοιοῦτου θρόνου, ὁρῶμεν παρελθούσαν, κεκοσμημένην διὰ τοῦ φωτοστεφάνου τοῦ μαρ-

τυρίου τὴν ὁσιακὴν μορφήν τοῦ αἰδιόμου προκατόχου ἡμῶν Κυροῦ Γεροντίου ὅστις ἐν πόνοις καὶ θλίψεσι καὶ θυσίαις καθηγίασεν τοῦτον.

Ἐπικαλούμενοι δὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, παρακαλοῦμεν, ὅπως ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν τὸν Τριαδικόν Θεόν ἡμῶν, καὶ ἐν ἀγάπῃ ἐν λήθῃ τοῦ παρελθόντος καὶ ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν ἐλευθερίᾳ ἐργασθῶμεν διὰ τὸ ἱερόν ἡμῶν ὁσπίτιον, διὰ τὴν περιφρούρησιν τοῦ χριστευνύμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἰδοὺ, καλοῦμεν ἅπαντας καὶ πρῶτον ἡμᾶς αὐτόν, ὅπως ἡνωμένοι συμπορευθῶμεν ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, ἐν βεβαιότητι τῆς νίκης τῆς νικησάσης τὸν κόσμον, τῆς ἀληθοῦς πίστεως ἡμῶν.

Κατὰ τὴν Ἱεράν δὲ ταύτην στιγμήν, ὁμολογοῦμεν ἐνώπιον πάντων τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῆς ἀγιωτάτης μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, κατακολουθοῦντες τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ καὶ τῇ Ἱερᾷ Παραδόσει, τοῖς δόγμασι καὶ ταῖς ἀποφάσεσι τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, καὶ πρεσβεύοντες ὅσα οἱ ἅγιοι Πατέρες ἐθέσπισαν, θά ἐκδπανηθῶμεν εἰς διαφύλαξιν τῆς ἀμωμήτου ταύτης πίστεως καὶ εἰς προσφορὰν μαρτυρίας ὑπὲρ αὐτῆς τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν ποιμαντορικῶν ἡμῶν καθηκόντων ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς ποιμνίου ἡμῶν θά προνοήσωμεν καὶ διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Κοινοφελῶν καθιδρυμάτων πρὸς εὐχερεστέραν ἐπιτέλεσιν τοῦ σωτηριώδους ἔργου τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον, ἀδελφοί «ἐγὼ ἥδιστα δαπανήσω καὶ ἐκδπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν Β' Κορ. καὶ ποιήσωμεν πάντα ὑπὲρ τῆς ὑμῶν οἰκοδομῆς Β' Κορ. 12,19, ἐργαζόμενοι καὶ συνεργαζόμενοι μετ' ἀγάπης καὶ ζήλου, δι' ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς, διὰ συγχωρήσεως καὶ συμβουλῆς, δι' αὐστηρότητος καὶ ἐπεικειᾶς, ἵνα μὴ φυῶσιν ἐν μέσῳ ἡμῶν ἔρις, ζῆλος, θυμὸς, ἐριθείαι, καταλαλαί, ψυθιρισμένος, φυσιώσεις καὶ ἀκαταστασίαι Β' Κορ. 12,20).

Πατήρ καὶ Μητροπολίτης ἡμῶν κατασταθεὶς, τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι, φροντίσομεν διὰ τὴν πρόοδον καὶ προκοπὴν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως. Οὐ προσωποληπτήσομεν, ἀποβλέποντες εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου, οὐδὲ διάκρισιν ποιήσομεν κακὴν, συμπεριφερόμενοι ἐν ἀγάπῃ καὶ πραότητι, γινόμενοι ὑμῖν πατήρ καὶ ἀδελφός καὶ φίλος καὶ προστάτης καὶ κηδεμών, διώκοντες δικαιοσύνην καὶ ταύτην ἀπονέμοντες.

Ἰδοὺ, αὐταὶ εἰσὶν αἱ διαθέσεις τοῦ Μητροπολίτου ὑμῶν, καὶ ἐρχόμεθα πρὸς ὑμᾶς, οὐ καθ' ὑπερβολὴν λόγου ἢ σοφίας, ὡς μηδὲν ἔχοντες κατ' ἄνθρωπον νά καυχηθῶμεν, ἀλλ' ὡς δούλος καὶ γὰρ Χριστοῦ, καὶ οἰκονόμος μυστηρίων Θεοῦ Α' Κορ. 4,1, ἐμπιστευόμενοι ὑμᾶς ἀπολύτως καὶ ὑμᾶς πάντοτε ἔχοντες ἀδελφούς καὶ φίλους καὶ συνεργάτας ἐν τῷ ἀμπελῶνι Κυρίου.

Ὑμεῖς δὲ σεβασμία τῶν κληρικῶν ὁμήγυρις καὶ χορεία εὐλαβεῖς λειτουργοὶ τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου καὶ εὐλογημένε λαὸς τῆς Πειραικῆς Ἐκκλησίας ὑψώσατε χεῖρας ἱκετίδας πρὸς τὸν οὐράνιον τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορα καὶ δεηθῆτε θερμῶς ὑπὲρ εὐοδόσεως τῆς Ἱερωτάτης καὶ ὑψηλῆς ἡμῶν ἀποστολῆς καὶ ὑπὲρ ἐκχύσεως ἐφ' ἡμᾶς

πλουσίας τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἵνα στερεοῖ τὴν καρδίαν ἡμῶν, φωτίζη τὴν διάνοιαν κρατύνῃ τὰς χεῖρας καὶ ὁδηγῇ τοὺς πόδας ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῆς ἀναθεώσεως ἡμῖν μεγάλης ἀποστολῆς καὶ ἀναδείξῃ ἡμᾶς δόκιμον οἰακοστροφὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος.

Σὺ δὲ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ σκέψεις καὶ νεφρούς καὶ καταστήσας με λειτουργὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Σου, ἐπίδε ἐπὶ τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τῇ μεγάλῃ καὶ κατάπεμψον ἐπ' ἐμέ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἵνα τὰς ἀσθενείας μου θεραπεύσῃ καὶ τὰς ἐλλείψεις μου ἀναπληρώσῃ καὶ κατεύθυνον τὰ διαβήματα μου εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν καὶ σοὶ εὐάρεστον, ὥστε μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς μετὰ παρρησίας καὶ ἀκατακρίτως τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομά Σου τὸ ἅγιον, κηρύττειν τὸν λόγον τῆς Σῆς ἀληθείας, διακονεῖν τῇ Ἀγίᾳ Σου Ἐκκλησίᾳ, ποιμαίνειν καὶ ἀγιάζειν τὸν λαόν Σου, καὶ ἀξίως τῆς κλήσεως πολιτευσάμενος, δέξομαι διὰ τῶν Σῶν παναχράντων χειρῶν τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον, ὅτι ἡγάπησα τὴν δόξαν Σου. Ἀμήν.

Μετά ταῦτα ἐψάλη μελωδικώτατα ὑπὸ τῶν χορῶν ὁ Πολυχρονισμὸς τοῦ νέου ποιμενάρχου ἐνῷ τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα ὑπὸ τὰς πρωτοφανεῖς ἐκδη-

λώσεις χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἀναφωνοῦσε τὸ «ΑΞΙΟΣ».

Ἡ ὅλη ἱερά τελετὴ τῆς ἐνθρονήσεως ἔληξε διὰ τῆς εὐλογίας πρὸς τοὺς πιστοὺς ὑπὸ τοῦ νέου ποιμενάρχου, ὁ ὁποῖος καὶ ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰ σέβη αὐτῶν.

Ἐπὶ παρουσία καὶ πάλιν τοῦ Πανιερωτάτου Προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀγίων Ἱεραρχῶν ἐπηκολούθησε δεξίωσις ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Μεγάρῳ Πειραιῶς, κατὰ τὴν ὁποίαν κλῆρος καὶ λαὸς συνεχάρησαν τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Βικέντιον, εὐχόμενοι αὐτῷ μακροήμερουσιν καὶ τὴν ἀπὸ Θεοῦ δύναμιν καὶ ἐνίσχυσιν εἰς τὴν πολυεύθυνον διακονίαν αὐτοῦ.

«Βικεντίου τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ θεοπροβλήτου Μητροπολίτου τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος, ἡμῶν δὲ πατρός καὶ ποιμενάρχου, ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΕΤΗ».

Ἡ Πολιτικὴ Ἀρχή, ὑποβάλλοντας τὰ σεβάσματά της, εἰς τὸν νεοεκλεγέντα Ποιμενάρχη.

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙ ΑΛΑΘΗΤΟΥ ΔΟΓΜΑ

Ἡ ἐπιδίωξις τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν εἰς τό νά ἐπιβάλλουν τό πρωτεῖο τοῦ Πάπα, ὅπως ἀναφέραμε στό προηγούμενο ἄρθρο μας, βρῆκε πρόσφορο ἔδαφος μετά τό σχίσμα (1054) Ἀνατολῆς - Δύσεως, ἰδιαίτερα στή Δυτική Εὐρώπῃ. Ὁ Πάπας ἐπιδίωκε νά συγκεντρώσῃ καί τίς δύο ἐξουσίαις (πολιτική Ἐκκλησιαστική) εἰς τήν «Ἁγία Ἔδρα». Ἐν πολλοῖς τό κατόρθωσε, ἄλλοτε δέν ὑπῆρχαν πλέον πολιτικές ἀντιδράσεις (πτώση τοῦ Βυζαντίου), οὔτε καί Ἐκκλησιαστικές (σχίσμα 1054). Ἐκτός τούτων ἡ συνοριακή διαμόρφωση τῶν κρατῶν ἐν τῇ Δύσει, εὐνοοῦσε τά σχέδια αὐτά τοῦ Βατικανοῦ, ἀφοῦ ὁ κάθε νέος ἡγέτης πού ἐπρόβαλλε, θεωροῦσε ἀπαραίτητη προϋπόθεση, γιά τήν διατήρησή του, τήν ὑποστήριξη τοῦ Πάπα.

Παρ' ὅλα αὐτά θά ἐπρεπε νά προβληθῇ ἡ Παπική αὐθεντία. Μόνο ὡς αὐθεντία ὁ Πάπας θά μπορούσε νά διατηρηθῇ ἀναμφισβήτητος. Παρατηροῦμε στό κείμενο τοῦ Πάπα Γρηγορίου Ζ', γιά τόν περί «περι-

ῥυπό τοῦ

Ἀρχιμ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

βολῆς» ἀγῶνα σὺν τοῖς ἄλλοις νά ἀναφέρῃ: «ὁ Ρωμαῖος ποντίφηκας, ἂν ἔχῃ χειροτονηθεῖ κανονικῶς, καθίσταται ἀναμφιβόλως ἅγιος διὰ τῶν ἀξιομισθίων τοῦ μακαρίου Πέτρου». Αὐτό τό «ἀναμφιβόλως ἅγιος», ἦτο ἡ νέα θεωρία προκειμένου νά καθιερωθῇ τό Παποκεντρικό σύστημα πού ἐπιδίωκαν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί. Τό ὅτι αὐτό ἐξάγετε ἐκ τῶν ἀξιομισθίων τοῦ μακαρίου Πέτρου θά μᾶς ἀπασχολήσῃ σέ ἄλλο ἄρθρο, ὅπου θά γίνῃ λόγος περί «ἀξιομισθίων».

Σύν τῷ χρόνῳ ὁ Πάπας καθίστατο, ὁ ἀλάθητος κριτής ἐπ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, ἀφοῦ ἀναγκαῖα προϋποθέσεις γιά τά ματαιόδοξα σχέδιά του ἦτο ἡ ὑποτελεια ὅλων τῶν ἄλλων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ἔτσι τό ἀπλό Βασιλικό στέμμα πού φοροῦσε ὁ Πάπας Νικόλαος Β' (1059) γίνεται διπλό ἐπὶ πάπα Βονιφατίου Η' (1294) πρὸς δήλωση τῶν δύο ἐξουσιῶν πού θεωρεῖτο ὅτι κατεῖχε (ιερατικῆς καί Βασιλικῆς), ἐνῶ τό 1315 γίνεται τριπλό στέμμα ὡς ἐξουσιαστής πλέον ὁ Πάπας τῶν ἐπιγείων, οὐρανίων καί καταχθονίων.

Ἡ σταδιακή ἀλλά σταθερή αὐτή γραμμή τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, ἐφθασε στό ἀποκορύφωμα τῆς τό 1870, ὅπερ καί ἐθεπίσθη τό περί ἀλαθήτου δογμα. Οἱ πολιτικές ἐξελιξεις τῆς Δύσεως (Διαφωτι-

σμός, Γαλλική Ἐπανάσταση) περιορίσαν τίς καισαροπαπικές ἀρχές τοῦ Βατικανοῦ. Τώρα πλέον ἀπαιτήτο αὐξηση τοῦ γοήτρου τοῦ Πάπα. Ἡ Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ (1870), ἐθέσπισε τό νέο δόγμα. Ὁ πάπας Πίος Θ' διακήρυξε τό ἀλάθητο αὐτοῦ ὡς καί ὅλων τῶν προηγουμένων ἀλλά καί μελλοντικῶν παπῶν. Σέ ἀντιδράσεις μελῶν τῆς Συνόδου γιά τό νέο δόγμα, ὅτι τοῦτο δέν εὐρίσκεται πουθενά εἰς τήν παράδοση ὁ πάπας ἀπήντησε «LA TRADITO SONO IO» (ἡ παράδοση εἶμαι ἐγώ)! Ἐξυπακούεται ὅτι ὁποῖος δέν ἀποδέχθῃ τό δόγμα περί τοῦ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα ἀναθεματίζεται.

Οἱ ἀντιφρονούντες εἰς τό νέο δόγμα (καί ἦσαν πολλοί) δημιούργησαν ἰδίαν Ἐκκλησίαν καί ὀνομάζονται «Ἐκκλησία τῶν Παλαιοκαθολικῶν».

Τό ἀλάθητο ὄντως οὐδεὶς διεκδίκησε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀκόμα καί αὐτοὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, ὅποτε ἐχρίασθη νά ἐπιλύσουν Ἐκκλησιαστικά προβλήματα, συνήρχοντο, ἀντάλλασαν γνώμας καί μέ τόν φωτισμό τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀποφαίνοντο. Τό αὐτό ἔκαναν καί οἱ ἅγιοι Πατέρες. Προκειμένου μάλιστα νά διασφαλισθῇ τό Συνοδικό σύστημα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί νά ἀποπεμφθῇ κάθε τάση ὑπερβάσεως, ἐθεσπίσθησαν κανόνες πού σαφῶς ἀπαιτοῦν εἰς οἰανδήποτε θέμα τήν συλλογική ἐπίλυση του, τονίζοντες εἰς περίπτωσιν μὴ ὁμοφώνου ἀποφάσεως, νά ἐπικρατῇ ἡ γνώμη τῶν πλειόνων.

Τό περί ἀλαθήτου δόγμα τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐρχεται σέ ἀντίθεση καί μ' αὐτοὺς τοῦ ἰδίου. Γιά παράδειγμα θά ἀναφέρουμε ἓνα ἱστορικό γεγονός, τό ὅποιο δέν μποροῦν οὔτε οἱ ἴδιοι νά δικαιολογήσουν.

Βρισκόμαστε στὸν 7ο αἰῶνα. Εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἔχει ἀνακύψει ἓνα σοβαρό θέμα. Τοῦτο εἶναι ἡ αἵρεσις τοῦ Μονοθελητισμοῦ, ἡ ὁποία κλυδώνισε τήν Ἐκκλησίαν περίπου πενήντα χρόνια. Ἡ διατράνωσις εἶναι ἔργο τῆς Στ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία συνεκλήθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κων/νου Δ' τοῦ Πωγωνάτου, εἰς τήν Κων/λὴν τό 680 μ.Χ. Ὑπὸ τῆς Συνόδου ἀναθεματίσθησαν καί οἱ ἤδη ἀποθανόντες ἐκπρόσωποι τοῦ Μονοθελητισμοῦ ὡς οἱ Σέργιος, Πύρρος, Παῦλος, Πέτρος, Πατριάρχαι Κων/λεως, Κύρος Ἀλεξανδρείας, Θεόδωρος ἐπίσκοπος Φαράν καί Ὀνώριος πάπας Ρώμης, ἐνῶ καθιρέθη καί ὁ λαβὼν μέρος εἰς τήν Σύνοδον Μακάριος Ἀντιοχείας, ὁ ὁποῖος ἐνέμενε εἰς τὰς αἵρετικὰς του δοξασίας. Τούς ὡς ἄνω αἵρετικούς ἐννοεῖται ὅτι κατεδίκασαν καί οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Πάπα. Ὁ δὲ πάπας Λέων Β' λίγο μετὰ τήν Στ' Οἰκουμ. Σύνοδον διετύπωσε σέ ἐπιστολή του πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὅτι συμφωνοῦσε γιά τὸν ἀναθεματι-

σμό του Ὁνωρίου, τόνιζε δέ ὅτι μέ τά βέβηλα κηρύγματα ὁ Ὁνώριος ἐπέτρεψε νά βρωμισθῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης. Πλὴν τούτου τόσο ὁ πάπας Ἀνδριανὸς ὅσο καὶ ὁ πάπας Ἀγάθων κατεδίκασαν τὸν Ὁνώριο ὡς αἰρετικό.

Ἄς μᾶς ποῦν λοιπόν οἱ ὑποστηρικτές τοῦ δόγμα-
τος τοῦ ἀλαθήτου, Ρωμαιοκαθολικοί. Ἦτο ἀλάθη-
τος ὁ πάπας Ὁνώριος; Μά καί οἱ ἴδιοι τὸν κατεδίκα-
σαν ὡς αἰρετικό. Στὴ προσπάθειά του δέ νά τὸν
παρασιᾶσουν ἀργότερα ὡς παρεξηγημένο προ-
κειμένου νά ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ ἕναν αἰρετικό καὶ
μάλιστα καταδικασμένο ἀπὸ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο
πάπα, καταλήγουν σέ ἄλλο ἀδιέξοδο, δηλαδὴ ἐμ-
μέσως πλὴν σαφῶς ἀμφισβητοῦν τὸ ἀλάθητο τῶν
παπῶν Ἀγάθωνος, Λέοντος Β΄ καὶ Ἀνδριανοῦ, οἱ
ὁποῖοι ἀποδέχθησαν τὴν ἀπόφαση τῆς Στ΄ Οἰκουμ.
Συνόδου κατατάσσοντας τὸν Ὁνώριο στοὺς αἰρετι-
κοὺς. Ἄν δέ ἐμβαθύνουμε στὸ βαθύτερο παρελθόν
θὰ διακρίνουμε κι ἄλλους αἰρετικούς Πάπες ὅπως

ὁ Λιβέριος καὶ ὁ Ἀναστάσιος Β΄, οἱ ὁποῖοι καθ' ἄλλο
παρὰ ἀλάθητοι ὑπῆρξαν.

Ἐξ ὅλων τούτων δύναται νά διαπιστώσῃ πᾶς τίς
ὅτι τὸ περὶ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα δόγμα τυγχάνει
παραφροσύνη, ἡ θέσπισις δέ τούτου ὑπὸ τῶν
Ρωμαιοκαθολικῶν ἀποδεικνύει τὴν ἐωσφορικὴ
ἐπαρση τῶν Παπῶν.

Τοῦ δόγματος τούτου οὐδόλως ὑπαναχωροῦν οἱ
Ρωμαιοκαθολικοί εἰς τὰς συναντήσεις τῶν μετὰ
τῶν «Ὁρθοδόξων» οἱ ὁποῖες ἀποσκοποῦν στὴν
«ἐνωση» τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ἀντίδρασις δέ ἐκ
μέρους τῶν «Ὁρθοδόξων» καμμία. Ἰσως καὶ ὁ κ.
Βαρθολομαῖος τρέφει τίς αὐτές βλέψεις ὅπως καὶ
οἱ Πάπες, ἀρεσκόμενος νά τὸν λένε Πάπα τῆς Ἀνα-
τολῆς. Δέν θά πρέπει ὅμως νά μᾶς ἀπορεῖ ἰδιαίτερα
ἡ ὅλη στάση τοῦ Κων/λεως ἐναντι τῶν αἰρετικῶν
Ρωμαιοκαθολικῶν. Ὁ θρόνος τῆς Κων/λεως ἐμεγα-
λύνθη ἀπὸ μεγάλους πατέρες ὅπως ὁ Ἱερὸς Χρυ-
σόστομος, ὁ Γρηγόριος Θεολόγος κ.ἄ. ἀλλὰ καὶ
ἐβεβηλώθη ἀπὸ Νεστορίου καὶ Βέκκου.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Ἐχει ἀποκτήσει πλέον Πανπειραϊκὴ ἀκτινοβο-
λία ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τῆς
ὁδοῦ Θηβῶν. Ὅπως κατ' ἔτος ἔτσι καὶ φέτος μέ τίς
ἐνέργειες τοῦ ἀόκνου π. Βασιλείου ἐτιμήθησαν οἱ
ἅγιοι Πρωτοκορυφαῖοι μέ περισσὴ λαμπρότητα.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐχοροστάτησε ὁ Σεβασμ. Εὐβοίας
κ. Ἰουστίνος ἐνῶ μετὰ τὸ πέρασ, εἰς τὴν λιτάνευσιν
τῆς Ἱ. Εἰκόνος συνακολούθησαν ταύτην ὁ Σεβ.
Χίου κ. Στέφανος, ὁ τότε Θεοφ. Αὐλῶνος κ. Βικέ-
ντιος, ὡς καὶ ἄνω τῶν εἴκοσι Ἱερέων.

Οἱ προσκυνητές κατέκλεισαν τὸν Ἱ. Ναὸ καὶ τὸν
πρὸ αὐτοῦ τμήμα τῆς ὁδοῦ Θηβῶν, ἡ δέ πομπὴ
κατὰ τὴν λιτανεὶα ὑπῆρξε μεγαλειώδης.

Τὴν κυριώνυμον ἡμέρα τὴν Θ. Λειτουργία ἐτέ-
λεσε ὁ τότε τοποτηρητὴς - νῦν Μητροπολίτης -
Πειραιῶς Σεβ. κ. Βικέντιος συμπαραστατούμενος
ὑπὸ κληρικῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς.

Ἡ «Φ.Ο.» εὐχεται εἰς τὸν π. Βασίλειο, τοῦ ὁποῖου
ἐκλονίσθη ὀλίγον ἡ ὑγεία του, περαστικά καὶ δυνα-
τός νά ἐπιτελέσῃ πολλές - πολλές ἀκόμα πανηγύ-
ρεις.

● Ἡ μνήμη τῆς Ἀγίας Μαρίνης τιμᾶται ἐκτενῶς εἰς
τὴν Ἱ. Μητρόπολη Πειραιῶς, διότι εἰς τὸ ὄνομα τῆς

Μεγαλομάρτυρος εἶναι ἀφιερωμένοι τρεῖς Ἱ. Ναοί,
τῆς Μητροπολιτικῆς ταύτης περιφερείας, ἥτοι τοῦ
Κορυθαλλοῦ τῆς Καλλιπόλεως καὶ τῆς Σαλαμίνος.
Οἱ πανηγύρεις καὶ εἰς τοὺς τρεῖς ἐορτάζοντας Ἱ.
Ναοὺς ὑπῆρξαν ἀνάλογες μέ τὸ πνεῦμα τῆς ἡμέ-
ρας.

Εἰς τὸν Ἱ. Ναὸ τοῦ Κορυθαλλοῦ προεξήρχε ὁ
Πανιερώτατος προκαθήμενος τῶν Γ.Ο.Χ. Σεβασμ.
Φιθιώτιδος κ. Καλλίνικος, εἰς τὸν τῆς Καλλιπόλεως
ὁ Σεπτὸς Ποιμενάρχης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.
Βικέντιος, ἐνῶ εἰς τὸν τῆς Σαλαμίνος ὁ Σεβ. Θεσ/
νίκης κ. Εὐθύμιος. Ἰδιαίτερα συγκίνηση προκάλεσε
ὁ Ἱ. Ναὸς τῆς Καλλιπόλεως, ὁ ὁποῖος πανηγύρησε
ἀσκεπῆς λόγῳ ἀνακαινίσεως.

● Μεγαλοπρεπὴς ὑπῆρξε καὶ φέτος ἡ ἐορτὴ τῆς Ἀ-
γίας Παρασκευῆς εἰς τὸ Μοναστηράκι Ἀθηνῶν τῶν
πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων προΐστατο ὁ Σεβασμ.
Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ
τοῦ π. Νικολάου ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ ἄλλων
κληρικῶν.

Τὴν Ὁσιοπαρθενομάρτυρα ἁγία ἐτίμησαν στὸν
Ἱστορικό Ἱ. Ναὸ τοῦ Μοναστηρακίου καὶ φέτος
ἐκατοντάδες πιστῶν.

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ, ΟΛΗΓΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Συγκλονιστικό παράδειγμα για κάθε πιστό, ή ζωή, ό άγώνας και τό μαρτύριο τών 'Αγίων έπτά παιδών Μακκαβαίων, του διδασκάλου τους Έλεαζάρου, και τής μητρός τους Σολομονής. Διαβάζοντας τήν όμιλία του Θείου Χρυσόστομου για τούς 'Αγίους Μακκαβαίους, ανακαλύπτεις ότι τά χρόνια εκείνα, ή ζωή του ανθρώπου που ζούσε πνευματικά δηλ. συνειδητά άγρυπνα, ήταν ένας συνεχής διάλογος μέ τήν παράδοση, μιά επίμονη ανάμετρηση μαζί της και μιά νόμιμη λεηλασία της άπ' όλα τά στοιχεία εκείνα που φαίνονται ζωντανά, πολύτιμα και άπαραίτητα για νά θεμελιωθώ πάνω τους ή καινούργια μορφή τής ζωής.

Αυτήν τήν καινούργια ζωή θεμελιώσαν οι "Άγιοι έπτά παιδιάς Μακκαβαίοι 173 χρόνια πριν τήν έλευση του Κυρίου στην γη. Μαρτύρησαν γιατί ήθελαν νά κρατήσουν τίς παραδόσεις τους, στά ήθη και έθιμα που τούς είχε αφήσει και έχουν φυλ-

Υπό του κ. Χρήστου Λάμπρου

λάβει τήν παραγγελία του Θείου νόμου που έλεγε: ότι δέν πρέπει νά τρώγουν τό κρέας του χοίρου διότι είναι άκάθαρο.

Πώς στέκεται ό σημερινός άνθρωπος μπροστά σ' αυτό που λέμε «παράδοση», δηλαδή στην πείρα και τήν άστάθμητη δύναμη που αναβρύζει άδιάκοπα από τά σπλάγχνα τής Ιστορίας για νά διαμορφώνει, ως ήθη και ως έθνος, τήν άτομική και κοινωνική ζωή σέ κάθε έποχή;

Αυτό, ναί, είναι ένα πρόβλημα γιατί σήμερα αυτός ό διάλογος του ανθρώπου μέ τήν παράδοση έχει - για τούς περισσότερους τουλάχιστον - διακοπεί. Η παράδοση δέν λέγει τίποτε στον νέο άνθρωπο και ή γλώσσα της του είναι άκατανόητη, γι' αυτό και οι νέοι μέ τήν δαιμονική - όπως λένε οι μεγάλοι - ευφυΐα, για πρώτη φορά αισθάνονται μιά βαθειά αναμολόγητη πλήξη. Πλήξη για τίς άρχές, τή μεταφυσική πίστη που πρέπει νά γίνη βίωμα, τον τρόπο ζωής για όλα. Πλήξη και κούραση. Προσπαθούν ν' άπλοποιήσουν τή ζωή, ν' αφήσουν έλεύτερο τό έδαφος για τίς ευκαιρίες εκείνες που ώριμάζουν γρήγορα. Κι αυτή ή άπλοποίηση επιχειρείται χωρίς προζύμι, χωρίς τήν παράδοση που είναι ό

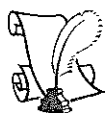
Φρόνιμος οδηγός των επαναστάσεων.

Αυτό τό γεγονός γεννά τό αίσθημα του ξεριζωμένου του πανικού που γίνεται άναρχισμός και αυθάδεια. Συχνά αυτή ή άπλοποίηση φέρνει μιά νύστα πνευματική και όταν λέμε νύστα πνευματική δέν έννοούμε βέβαια τούς πνευματικούς ανθρώπους που άσχολούνται μέ τίς τέχνες και τά γράμματα, τον φιλόσοφο τον στοχαστή, αυτή ... του ταλέντου τους, μπορεί νά είναι και πνευματικοί άνθρωποι. Όπως μπορεί και νά μήν είναι. Πνευματικός είναι ό άνθρωπος εκείνος που διά βίον χαρακτηρίζεται από έντονη, ισορροποιημένη και εilikρινή άγωνία ύπαρξης δηλ. πνευματικός είναι ό άνθρωπος εκείνος που βαδίζει άδιάκοπα προς τον Θεό. Γι' αυτό και ή πνευματική νύστα καταποντίζει τό θείο δώρο του Θεού, τήν προσωπικότητα. Αυτή είναι ή τραγικότερη συνέπεια του ρήγματος άνάμεσα στον σύγχρονο άνθρωπο και στην παράδοση.

Ό κόσμος όμως αλλάζει και ή μεταβολή αυτή είναι όπως φαίνεται ριζική. Κανείς δέν μπορεί νά διακινδυνεύσει σήμερα και νά προφητεύσει για τή ζωή που μάς περιμένει. Άλλοτε μιά προφητεία σπηριζόταν στίς πιθανότητες. Τώρα, οι πιθανότητες καθημερινά ανατρέπονται εκείνο όμως που φαίνεται κρίσιμο άναγκαίο είναι νά σκύψουμε, νά μελετήσουμε, νά μπολιαστούμε μέ τήν παράδοση, νά ξαναπατήσουμε στην γη και ν' άντλήσουμε δύναμεις από τό ταμείο που μάς προσφέρει ή ιστορική ζωή. Μιά ζωή που πρέπει νά τήν κάνουμε νά λάμπη, και νά υπογραμμίζει άδίσταχτα σέ κάθε περίπτωση κι ευκαιρία τήν πίστη του στο πρωτείο του πνεύματος, νά κάμει τήν κάθε του μέρα μιά διακήρυξη πνευματικής έλευθερίας, έναν άρρενωπό ύμνο τιμιότητας, αξιοπρέπειας, αγάπης, εilikρινείας κι ανθρωπιάς.

Μια τέτοια στάση ζωής, είναι φανερό, πώς προετοιμάζει τούς μάρτυρες, τούς ήρωες, τά ολοκαυτώματα, γι' αυτό και ή έποχή μας είναι για τον γνήσιο πνευματικό άνθρωπο, έποχή ήρωϊσμού άπεγνωσμένων, έποχή αίματηρών θυσιών έποχή μαρτύρων!

Ναί! Μαρτύρων, όλη μας έχουμε μιά μεγάλη τύχη, ένα τεράστιο θείο δώρο, ν' άντλήσουμε τήν παράδοση από δύο κεφαλόβρυσας: Τό έλληνικό πνεύμα και τήν Όρθοδοξία.

ΟΤΑΝ ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

“Ε, λοιπόν τόση έκδηλούμενη χαρά υπό της «Χριστιανικής Πορείας» γιά τήν «καθαίρεση» ενός ‘Επισκόπου, πιστεύουμε δέν θά είχαν δοκιμάσει ούτε εκείνοι οί καταδικάσαντες τόν Κύριο ήμῶν ‘Ιησοῦ Χριστό, Φαρισαῖοι.

Τώρα πλέον δύναται πᾶς τις νά διακρίνῃ, ὅτι τό ἐνδιαφέρον των δέν ἦτο νά δικαστῇ ὁ Ποιμενάρχης Θεσ/νίκης, ἀλλά νά καταδικαστῇ. Σαφεστάτη λοιπόν ἡ ἐμπάθεια των. Καί τά μέν συναισθήματά των εἶναι ἀναμφίβολα ἰδικά των καί ἐξ αὐτῶν ἄλλωστε ἐκφράζονται, ἡ κατολίσθησις ὅμως ἐξ αἰτίας τούτων εἰς παραπληροφοριακές δημοσιεύσεις, μᾶς δίδει τό δικαίωμα νά τούς παρατηρήσουμε, ὅτι τά συμπεράσματά των τυγχάνουν βεβαιωμένα, καί δέν τά δικαιολογεῖ οὐδεῖς ἐνθουσιασμός καί πανηγυρισμός των.

Πληροφοριακά πάντως τούς λέμε ὅτι ἡ «καθαίρεσις» ἢ οἱ «καθαίρεσεις» - ἂν ὄντως ὑφίστανται - τοῦ Σεβ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου εἶναι καί ἀντικανονικά καί ἔωλοι. Πρῶτον διότι τά Συνοδικά Δικαστήρια δέν βασίζονται σέ πορίσματα «ἐρευνητῶν» (ἐπ’ εὐκαιρία τονίζουμε ὅτι ὁ τίτλος αὐτός οὐδαμοῦ συναντᾶται εἰς τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας). Δεύτερον διότι ἡ Παρασύνοδος τοῦ πρώην ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου Κιούση συνεκλήθη παρανόμως, αἱ δέ διαδικασαί ὑπῆρξαν συνοπτικά. Τρίτον διότι τά μέλη τῆς Παρασυνόδου αὐτῆς ἀποτελοῦσαν μειοψηφία ἐν σχέσῃ μέ τήν Ἱεραρχία. Καί ἄς μήν διαστραβλώνετε τά γεγονότα, μεταβάλλοντας τίς ἐπιθυμίες σας σέ πραγματικότητα ἀνυπαρκτή προτρέχοντας νά ἐντάξετε Ἱεράρχας εἰς τήν ομάδα τοῦ πρώην Ἀρχιεπισκόπου, ποζάροντας ἐγγραφο τοῦ Σεβασμ. Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου μέ τό ὁποῖο δῆθεν ἀνήκει ὁ ἐν λόγω Ἐπίσκοπος στόν κορμό τῆς Ἱερᾶς σας Συνόδου, διότι καί μεῖς μπορούμε νά δημοσιεύσουμε ἐγγραφο τοῦ ἰδίου Ἱεράρχου, προσηγογράφοντος καί τοῦ Σεβασμ. Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τήν πράξη αὐτή θεομπαιξία. Περιττόν νά τονίσουμε βέβαια ὅτι τό γεγονός τῆς καθαιρέσεως εἰς καθαιρεθέντα - τό ὁποῖο θυμίζει ἀποφάσεις πολιτικῶν δικαστηρίων, ὅπως «δῖς εἰς θάνατον» ἢ «τετράκις ἰσόβια» κλπ. - ξεπερνάει τά ὅρια τῆς φαιδρότητος ἐπὶ ἐκκλησιαστικῆς πρακτικῆς. Ἐνα ἄκόμα γεγονός, δέν θά πρέπει νά λησμονεῖτε κύριοι τῆς «Χ.Π.», ὅτι εἰς τήν πλειονότητα των παραρτημάτων τῆς Μητροπόλεως Θεσ/νίκης ἐξ ἀρχῆς ἐγένετο ἀποδεκτός ὁ Ποιμενάρχης των Σεβ. Εὐθύμιος παρόλη δέ τήν

πολεμική σας παρέμεινε ἀποδεκτός, ὡς καί τώρα διατηροῦνται πλησίον του, ἀποδεχόμενοι τοῦτον ὡς τόν νόμιμον, κανονικόν καί ἀναμφισβήτητον Ἐπίσκοπό των.

Ἄλλωστε ἡ αὔξησις τῶν Ἱ. Ναῶν ἐπὶ ἀρχιερατείας τοῦ Σεβ. Εὐθυμίου ἐν τῇ Θεσ/νίκῃ, ἡ ἐνταξίς εἰς τό δυναμικό τῆς Μητροπόλεως νέων κληρικῶν ὑπ’ αὐτοῦ, ἡ ἀκούραστος ποιμαντορία του, ὡς καί ἡ ὅλη ἐγρήγορησις του ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας δεικνύει τοῦτον ὡς ἐμπειρον οἰακοστρόφο καί ἀξιον Ποιμενάρχην.

Ἄν βέβαια ὑπάρχουν καί ὀρισμένοι μὴ δυνάμενοι νά διακρίνουν πάντα ταῦτα, ἀλλά ἀντιθέτως μέ τήν ἐμπαθῆ τακτική των, ὑποσκάπτουν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἁγίου Θεσ/νίκης τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι μέν θλιβερό, καθόλου πρωτότυπο ὅμως ἀφοῦ πάντα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐβάλετο ὑπὸ ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν συνέντευξιν τοῦ ἐκ Βουλγαρίας π. Ἰωάννου, ὁ τίτλος τῆς συνεντεύξεως μᾶλλον ἀρμόζει εἰς τόν ὡς ἄνω κληρικό. Μέ προσεκτική μελέτη τοῦ ὅλου ἀρθροῦ διαπιστοῦνται ὅτι ὡς ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος ὁ π. Ἰωάννης ἐπὶ ἐν ἔτος εἶχε παῦσει νά μνημονεύῃ τόν νόμιμο Ἐξαρχο Βουλγαρίας Σεβ. κ. Εὐθύμιο. Ποίος λοιπόν ἐπαίξε διαλυτικό ρόλο στή Βουλγαρία; Γιατί δέν κατήγγειλε ὁ π. Ἰωάννης τόν Σεβ. Θεσ/νίκης εἰς τήν Ἱερά Σύνοδο τόσο καιρό; Αὐτό πού ἔχουμε νά τονίσουμε εἶναι ὅτι δέν εἶχε λόγους ὁ π. Ἰωάννης, διότι τό νά περιορίσει τήν δράση του ὁ Ἐπίσκοπος του ἐφόσον ἔκρινε τοῦτο ἀναγκαῖο, οὐδεῖς δύναται νά ἀμφισβητήσῃ ὡς δικαίωμα τοῦ Ἐπισκόπου του, καί δέν εἶναι λόγος νά διαχωρισθῇ τις κληρικός ἀπό τόν Ἐπίσκοπό του. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τό ἐνθερμο ἀγωνιστικό ἐνδιαφέρον τοῦ συγκεκριμένου κληρικοῦ, κατηγορώντας μάλιστα γιά χλιαρότητα πίστεως ἄλλους συπρεσβυτέρους του ὡς καί τόν Ἐπίσκοπό του, ἐπιεικῶς τό κρίνουμε ὡς ἐπιφανειακό. Καί τοῦτο διότι ὁ π. Ἰωάννης κατὰ τό παρελθόν εἶχε προσχωρήσει εἰς τινά ἀγνώστου προελεύσεως Ἐπίσκοπο ὀνόματι Ἐπιφάνιον.

Πρέπει νά ὁμολογήσουμε βέβαια ὅτι ὁ Σεβ. Τοποτηρητής Βουλγαρίας κ. Εὐθύμιος ἐπέδειξε χλιαρότητα καί ξεπέρασε τήν πατρική μακροθυμία του, ἐναντι τοῦ π. Ἰωάννου ἐνῶ ὀφείλε ἀπό τότε νά μήν ἀναμένει τήν ἐπιστροφή του εἰς τās τάξεις τῆς Ἐκκλησίας μας ἀλλά νά τοῦ εἶχε ἐπιβάλλει τίς ἀνάλογες κυρώσεις. Ἄς ἀφήσῃ λοιπόν ὁ περί οὗ ὁ λόγος κληρικός τόν ὁψιμο ζηλωτισμό.

Αὐτά τά ὀλίγα.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΣΤΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Δέν υπάρχει καλύτερος χαρακτηρισμός για νά αποδώσης εις τās πανηγυρικές έκδηλώσεις του 'Ι. Ναού της 'Αγίας Ειρήνης της Χρυσοβαλάντου στή Θεσ/νίκη. 'Η μεγαλοπρέπεια, ή κατάνυξις καί ιδιαιτέρως ή κοσμοσυρροή απέτέλεσαν όντως έναν θρίαμβο τών Γνησίωv 'Ορθοδόξωv Χριστιανώv, καί ταυτόχρονα ένα ράπισμα εις τούς όποιους ύπονομευτάς του 'Ιερού ήμώv αγώνος.

'Αφ' έσπέρας έτελέσθη έν μέσω πολυπληθοῦς έκκλησιάσματος ό Μ. Έσπερινός, χοροστατούντος του άκούραστου Ποιμενάρχου τών Θεσσαλονικέων Σεβ. Εύθυμίου πλαισιουμένου υπό πλειάδος κληρικών. Κατά τήν ώρα της Λιτής εισοδεύθει ή 'Ι. Εικών της 'Οσίας πέριξ του 'Ι. Ναού καί έν συνεχεία άκολούθησε ή εύλόγησις τών άρτων. 'Η κατάνυξις καί ή συγκίνησις ύπήρξε έντονος υπό κλήρου καί λαού, ένώπιον της μεγάλης 'Οσιακής μορφής της άγίας.

'Η παρρησία της καί τά θαύματα της έχουν πλέον καταστήσει εις τās καρδίας τόσο τών Θεσσαλονικέων όσο καί γενικότερα της Β. Ελλάδος, τόν όμώνυμον 'Ι. Ναό της Θεσ/νίκης ως προσκύνημα. Τό γεγονός αυτό μάς βεβαιεί ή καθ' όλη τήν διάρκεια της νυκτός διέλευσις προσκυνητών.

Τήν κυριώνυμον ήμέρα ή πανηγυρική άτμόσφαιρα έφθασε στά άποκορύφωμά της. Τήν Θ. Λειτουργία έτέλεσε ό Πανιερώτατος Μητροπ. Φθιωτίδος καί Θαυμακού κ. Καλλίνικος συλλειτουργού-

ντος του Σεβασμ. Θεσ/νίκης, συνιερούργησαν δέ είκοσι έξ 'Ιερομόναχοι καί Πρεσβύτεροι ως καί δύο Διάκονοι. Τόν Θεϊον Λόγον έκήρυξε ό Πανοσ. π. Χριστόφορος 'Αγγελόπουλος, προτρέποντας δι' αυτού, τούς πιστούς 'ίνα μιμηθούv τās άρετάς της 'Οσίας, ώστε ως 'Εκείνη, άξιωθούv τήν Ούράνιον Βασιλείαν.

Μετά τό πέρας της Θ. Λειτουργίας έγένετο ή Λιτάνευσις της 'Ι. Εικόνας. Τό μεγαλείο της Ιερās παρεμβολής τών Γ.Ο.Χ. ένεφάνη έν αύτē εις όλη του τήν έκταση. Προπορεύοντο τά έθνικά καί έκκλησιαστικά σύμβολα καί μετ' αύτώv ιερόπαιδες μετά λαμπάδων καί εξαπτερύγων έχοντες έν τώ μέσω τήν 'Ιερά Εικόνα. Κατόπιν τούτων έτερον νέοι καί νέες ένδεδυμένοι τοπικές στολάς. Έποντο άλλαι νεάνιδαι εις τριάδες βαστάζουσαι λάβαρα, ακολουθοῦσαν οί ιεροψάλτες, τό ιερατείο, οί Σεβ. Μητροπολίτες, οί τοπικές άρχές καί εκείνη ή καθ' όλη τήν σημασία της λέξεως λαοθάλασσα, ένώ εις όλη τήν διάρκεια της Λιτανείας παιάνιζε ή εξαίρετος φιλαρμονική μπάντα του Δήμου Νεαπόλεως.

'Επιστρέφοντας εις τόν 'Ι. Ναό, μέ σύντομο λογίδριον ό Πρωτοσύγκελλος της 'Ι. Μητροπόλεως Θεσ/νίκης Πανοσ. π. Μακάριος, εύχαρίστησε καθηκόντως τούς παρευρεθέντας κληρικούς καί λαϊκούς.

'Η «Φ.Ο.» εύχεται εις τούς Θεσσαλονικείς πατέρας καί άδελφούς καί του χρόνου.

ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ:

Η ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Συνέχεια από τό προηγούμενο

ΜΕΡΟΣ Γ'

Προσοχή λοιπόν: μακριά όσον είναι δυνατόν από αὐτάς τās «τέχνας» τοῦ διαβόλου αἱ όποῖαι πολλές φορές φαίνονται ἀθῶαι ὡς καί ἡ ἀστρολογία, καί διά τοῦτο εἶναι καί πλέον ἐπικύνδυναι* εἰδικῶς μάλιστα διά τήν ἀστρολογίαν πού εἶναι ἡ πλέον δημοφιλής καί διαδεδομένη θά ἀναφέρω ἀπόσπασμα τι, ἀπό τόν βίον τῆς ἐνδόξου Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Ξενίας (3 Μαΐου) πού ἀποδυναμίζει ὅτι ἡ ἀστρολογία καί αἱ συναφεῖς ψευδομαντικά ἐπι-

Υπό τοῦ Καθηγουμένου Ἀρχιμ.
ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΚΑΒΑΚΙΔΗ

σῆμαι εἶναι προϊόντα τοῦ Σατανᾶ καί ὡς ἐκ τούτου ἀλληλένδετες μέ τόν Σατανισμόν: ἡ Ἁγία Μεγαλομάρτυς Ξενία λοιπόν πού ἠθλήσεν ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ τόν τρίτον αἰῶνα εἰς τήν Πελοπόννησον καί ἔχει τήν χάριν νά λύει μαγείας, σεληνιασμούς καί συναφή, ὅταν ὁδηγεῖτο ὡς ἱερόν σφάγειον εἰς τό μαρτύριον προσευχομένη ἐζήτησεν ὑπό τοῦ Θεοῦ τήν χάριν αὐτήν λέγων:

«... ἐξαφάνισον Δέσποτα Κύριε καί ἐκ παντός παρά Σοῦ αἰτοῦντος βοήθειαν, δι' ἐμοῦ τῆς ταπεινῆς Σου δούλης, πᾶσαν γοητείαν ἢ μαγανείαν, πᾶσαν φαρμακείαν ἢ τεχνάσματα, πᾶσαν βασκανίαν ἢ ἀστρομαντεῖαν γενομένην... ἃς λυθῶσι τά ἔργα τῆς μαγείας τῶν φθονερῶν ἀνθρώπων ὅπου καί ἂν εὐρίσκωνται... μέ ὅποιονδήποτε ἀριθμόν ἡριθμήθησαν καί ἀστερισμόν κατωνομάσθησαν...».

(*) Εἶναι πλέον πασίγνωστον τό φαινόμενον τῶν «ἀντι-στροφῶν ἐγγραφῶν» ὅπου περιέχονται Σατανικά μηνύματα ἐνσωματωμένα στοὺς στίχους πού ἐρμηνεύει ὁ τραγουδιστής· τό φαινόμενο ἐρευνήθηκε ἀπό εἰδικούς καί δέν ἔχει δοθεῖ καμμία λογική ἐξήγηση! Τό μόνον βέβαιον ὅτι ἀποκλείεται νά ἔχουν γίνει ἀπό ἀνθρώπινη παρέμβαση!

(**) Ἰώβ α' 6-12.

(***) Εἰς τό Γερωντικόν (Εὐεργετινός, ὑπόθεσις ΚΑ') λέγεται χαρακτηριστικῶς: «ὁ σατανᾶς δέν γνωρίζει ἀπό ποῖον πάθος νικάται ἡ ψυχή· σπεῖρει μέν λογιμούς διαφόρων παθῶν ὅπως τῆς πορνείας, τῆς καταλαλιᾶς καί ἄλλων, ἀλλά δέν γνωρίζει ἐάν θά «θερίσει», δηλ. ἂν θά

Δημοσιογράφος:

Ἡ ἀπάντησίς σας μέ ἀφήνει ἀπόλυτα ἱκανοποιημένο· ὁσολογιώτατε καθηγούμενε καί συνειδητοποιῶ τώρα τό πόσο ἐπικίνδυνο εἶναι πραγματικά τό νά ἐμπλακῇ κανεῖς μέ ὅλα αὐτά τά σκοτεινά τεχνάσματα τοῦ Σατανᾶ, εἴτε λέγονται ἀστρολογία, εἴτε λέγονται ἀριθμομαντεία κ.ο.κ. καί πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ὁ προθάλαμος τοῦ Σατανισμοῦ.

Πεῖτε μας τώρα τί πρέπει νά κάμῃ ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει ἐμπλακεῖ μέ ὅποιονδήποτε τρόπον εἰς τά δίχτυα τοῦ Σατανισμοῦ ἢ πέσει θῦμα τῶν ὀργάνων του;

Καθηγ. Μακάριος:

— Ἐπιτρέψατε νά ἐπαναλάβω καί πάλιν κάτι πού ἔχει μεγάλην σημασίαν εἰς τό θέμα αὐτό: ὁ Σατανᾶς δέν ἔχει ἀπόλυτον καί ἀνεξέλεγκτον ἐξουσίαν διά νά πράττῃ τό κακόν· λειτουργεῖ περισσότερο ὡς τιμωρητικόν ὄργανον* τοῦ Θεοῦ εἰς τά πλαίσια τῆς ἀρρήτου οἰκονομίας Του, ἀφήνοντάς τον ἐλεύθερον νά πράττει τό κακόν εἰς τόν ἄνθρωπον, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος δέν ζητᾷ τήν βοήθειάν Του.

Ἐν ἀπλοῦν παράδειγμα: τό νήπιον λόγω τῆς ἀγνοίας του, θέλει νά παίξει μέ τήν φωτιάν, ὁ γονεὺς ὁμως ἀφήνοντάς το ἐλεύθερον, ἐπιτρέπει νά πλησιάσῃ, ὡς ἓνα βαθμόν εἰς αὐτήν, ὥστε τό νήπιον νά λάβῃ ἓνα μικρόν δείγμα τῆς καταστρεπτικῆς ἐπιδράσεώς της, καί νά ἀποκτήσῃ ἐπίγνωση τοῦ λάθους του.

Κατά παρόμοιον περίπου τρόπον, ἐνεργεῖ ὁ πανάγαθος Θεός ὡς στοργικός Πατήρ: ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπό ἀπιστίαν πρὸς τόν Δημιουργόν του,

παραδεχθῶμεν τοὺς λογιμούς καί ὑποκύψωμεν εἰς αὐτούς. Μόλις διαπιστώσῃ ἀπό τās κινήσεις τοῦ σώματος εἰς ποῖον πάθος κλίνει ἡ ψυχή, μέ αὐτό τήν πολεμεῖ».

(****) Ὁ Ἁγ. Γρηγόριος Νύσσης λέει χαρακτηριστικά: «Ἐπειδὴ οἱ φιλόσαρκοι ἄνθρωποι ἐνδιαφέρονται πάντα διά τό μέλλον τους, ὁ Σατανᾶς ἐμηχανεύθη πολλούς τρόπους τῆς γνώσεως τοῦ μέλλοντος, ὥστε οἱ ἄνθρωποι αὐτοί νά μὴν ἀποβλέπουν ποτέ εἰς τόν Θεόν, οἰωνοσκοπεῖαι, συμβολομαντεῖαι κ.ἄ. (ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΘΕΟΔΟΣΙΟΝ ΕΠΙΣ. Α').

(*****) «μῦθοι καταγέλαστοι ὑπό γραϊδίων κωθωνιζόμενων παραληρούμενοι...» κατὰ τόν οὐρανοφάντορα (Μ. Βασιλείου ΕΞΑΗΜΕΡΟΣ ς' 61).

πλησιάζει πρὸς τὸν Σατανᾶν καὶ πράττει τὸ θέλημα αὐτοῦ, (διότι δυστυχῶς αὐτὸ εἶναι πάντα πρὸς εὐκόλον), ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει, παραχωρεῖ, εἰς τὸν Σατανᾶν, νὰ τοῦ κάμῃ κακὸν (ἐφ' ὅσον αὐτὸς δὲν ἔμπορει νὰ κάμῃ πάρα μόνον τὸ κακὸν καὶ τίποτε ἄλλο), ἔστω καὶ ὀλίγον τι, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ λάβῃ ἐπίγνωσιν τῆς ἀνοησίας τοῦ ἀφ' ἑνὸς μὲν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπανθρώπου κακίας τοῦ Διαβόλου ἀφ' ἑτέρου.

Διὰ τὸν ἄνθρωπον λοιπὸν, ποῦ θὰ ἐμπλακῇ εἰς τὰ δίχτυα τοῦ Σατανισμοῦ, ἡ λύσις εἶναι ἀπλουσιώτατη: ἄμεσος ἐπιστροφή εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἐκκλησίας, πλήρης καὶ ὁλοκληρωτικῆ, ψυχῇ τέ καὶ σώματι μετάνοια! Δὲν ὑπάρχουν περιθώρια διὰ σκεπτικισμοὺς καὶ ἀμφιβολίας: ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ὁ θεῖος Παῦλος, εἰς διάστημα ὀλίγων δευτερολέπτων, ἀπὸ φοβερότατος διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔγινε ὑπέρμαχος τοῦ καὶ μέ τὸν φλογερὸν ζῆλον τοῦ καὶ τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας τοῦ ἐλαμψεν τὸ φῶς τῆς Ἀληθείας εἰς τὰ ἐσκοτισμένα εἰδωλολατρικὰ ἔθνη! ἄς προσπαθῶμε νὰ τὸν μιμηθοῦμεν ἔστω καὶ λίγο.

Ἐπιστροφή λοιπὸν εἰς τὸν μητέρα Ἐκκλησίᾳ μέ πιστῇ καὶ ζῆλῳ· ἔνταξ ψυχῇ καὶ σώματι εἰς τὰ θεῖα αὐτῆς μυστήρια, (Ἐξομολόγησις, θεῖα Εὐχαριστία, Εὐχέλαιο, κλπ.) καταφυγὴ εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τὴν πρεσβεΐαν ὁλων τῶν ἁγίων, τυφλὴ καὶ ἀγνή ὑπακοή εἰς τοὺς πνευματικούς πατέρας, προσευχή, νηστεία, ἐλεημοσύνη (κυρίως αὕτη) καὶ πλήρης ἀποφυγὴ ὁλων τῶν πραγμάτων ποῦ ἔχουν σχέσιν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον μέ τὴν Μαγεΐαν καὶ ὅλα τὰ συναφῆ: πίστις εἰς τὰ ὄνειρα, τυχερά παιχνίδια, ὠροσκόπια, διάφορα ψευδοφυλαχτά, χαϊμαλιά κλπ. καφεμαντεία, (τὰ γνωστά φλυτζάνια) «σημάδια» οἰωνοί, (μαῦρες γάτες, κουκουβάγιες κ.ἄ.) μελέτη ἀποκρυφιστικῶν βιβλίων καὶ ὅλα τὰ παρεμφερῆ «ἐφευρετήματα» τοῦ Σατανᾶ, διὰ τῶν ὁποίων προσελκύει τὰ θύματά του εἰς τὰ δίχτυα του.

Δὲν εἶναι σπάνιον δυστυχῶς τὸ τραγικὸν φαινόμενον, ποῦ παρατηρεῖται σὲ ἀνθρώπους ποῦ ἔπασαν θύματα Σατανισμοῦ (μάγια π.χ.) νὰ προστρέχουν... σὲ μάγους ἢ μέντιουμ διὰ νὰ τοὺς... λύσουν τὰχα τὰ μάγια! Δὲν ὑπάρχει ποιοὶ ἐπικίνδυνος καὶ ὀλέθριος λάθος ἀπὸ αὐτὸ διότι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι πιστοὶ ὑπηρέτες τοῦ Σατανᾶ καὶ ἄς προσπαθοῦν νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς ἀφελεῖς μὲ τίς διάφορες εἰκόνες ἁγίων ποῦ δῆθεν χρησιμοποιοῦν ὅπως τοὺς καθοδηγεῖ ὁ πατήρ τῆς πονηρίας καὶ τοῦ ψεύδους¹ ἄς θυμηθοῦμε, τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο ποῦ ἀναφέρεται εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ εἶναι πάντα ἐπὶκαιρο: ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Φιλίππων, ὅπου ἐκήρυξεν τὸ Θεῖον Εὐαγγέλιον, καθὼς ἐπῆγαινε εἰς τὸν τόπον τῆς προσευχῆς, μία γυναῖκα δαιμονισμένη («...ἔχουσα πνεῦμα πύθωνος») ποῦ ἐξασκοῦσε τὴν μαντικὴν τέχνην (ὅπως τὰ σημερινὰ μέντιουμ) καὶ

κέρδιζε πολλὰ χρήματα ἀπὸ αὐτὴν, ἀκολούθησε τὸν Ἀπόστολον καὶ τὴν συνοδεία του καὶ φώναζε δυνατὰ διὰ νὰ τὴν ἀκούει ὁ κόσμος: «οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου καὶ σὰς ἀναγγέλουν τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας!» Καὶ τὸ ἔκανε αὐτὸ καθημερινῶς, ἐγίνεν δηλ. συμμετοχὸς εἰς τὸ ἔργον τοῦ θεοῦ Ἀποστόλου! ἐκνευρισμένος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐνόησας τὴν πανουργίαν τοῦ πονηροῦ δαίμονος ποῦ κατεῖχε τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἐστράφει εἰς τὸ πονηρὸ πνεῦμα, τὸ ἐπιτήμησεν («...παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελεθῆναι ἀπ' αὐτῆς») καὶ ἐκεῖνο τράπηκε ἄμέσως εἰς φυγὴν. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀπέλασε τὴν μαντικὴν τῆς ἱκανότητά!*

Προσέχεις τὴν πανουργίαν τοῦ Σατανᾶ; βλέποντας ὅτι μέ τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀποστόλου καὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου πρόκειται νὰ χάσῃ τὴν ἐξουσίαν ποῦ εἶχε, προσεποιήθη ὑποκριτικῶς τὸν σύμμαχον διὰ νὰ ἔμπορεῖ ἔτσι νὰ συνεχίσῃ τὸ φθοροποιὸν τοῦ ἔργου.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς κάνουν καὶ τὰ σημερινὰ μέντιουμ καὶ ἐξαπατοῦν τὰ θύματά τους ὑποκρινόμενα τοὺς Χριστιανούς, μερικοὶ μάλιστα φθάνουν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ὑποδύονται τοὺς μοναχοὺς ἢ τοὺς ἱερεῖς! Ὅπως καὶ οἱ λεγόμενοι «ἀναστενάρηδες», πατοῦν ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν κρατῶντας ἁγίες εἰκόνες, ἐνῶ εἶναι καταλειμένοι ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια ὑπὸ τῶν πονηρῶν δαιμόνων.

Χρειάζεται μεγάλη προσοχή καὶ καχυποψία ἀπὸ τὴν μιὰ ἀλλὰ καὶ ἀπόλυτος καὶ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη ἀπὸ τὴν ἄλλη, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ θεῖον ἔργον τῆς. Μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ «ἡγαπημένη» ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡ «νύμφη» τοῦ Ἀρνίου τοῦ «ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου», ἡ Ἐκκλησία τῶν ἑνδεκα ἑκατομμυρίων περίπου γνωστῶν μαρτύρων (καὶ ἀπείρων ἀγνώστων) ἔμπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ οὐδεὶς ἄλλος.

Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἔχουν εἰσχωρήσει καὶ ἔχουν «μυηθεῖ» οἱ ἴδιοι εἰς τὸν Σατανισμόν, θὰ τοὺς παραπέμψω εἰς τὸν περίφημον βίον τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ ποῦ ὁ ἴδιος ὑπῆρξεν σατανιστῆς καὶ μέγας μάγος καὶ ἱερεὺς τῶν εἰδῶλων.

Ὁ μέγας λοιπὸν, ἱερομάρτυς καὶ ἱσαπόστολος Κυπριανὸς ποῦ ἔζησεν τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, ὑπῆρξεν φοβερότατος μάγος καὶ «ἀρχιερεὺς» τοῦ Σατανᾶ, φωτισθεὶς ὅμως διὰ τὴν καλὴν του προαίρεσιν ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ χάρις εἰς τὸ λαμπρὸν παράδειγμα ποῦ ἐδιδάχθη ὑπὸ τῆς Ἀγίας Παρθενομάρτυρος Ἰουστίνης, ἐνόησεν τὴν φοβεράν πλάνην εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο, ἐβαπτίσθη ἄμέσως Χριστιανὸς ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τοῦ Χριστοῦ, Ἐπίσκοπος, καὶ τέλος, ἔλαβε καὶ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου (300 μ.Χ. περίπου ἐπὶ Διο-

κλητιανού). Χαρακτηριστικότερον είναι τό κοντάκιον τοῦ Ἀγίου: «Ἐκ τέχνης μαγικῆς, ἐπιστρέψας θεόφρον, πρὸς γνῶσιν θεϊκὴν, ἀνεδείχθης τῷ κόσμῳ, ἀκέστῳ σοφώτατος, τὰς ἰάσεις δωροῦμενος, τοῖς τιμῶσι σε, Κυπριανέ σὺν Ἰουστίνῃ μεθ' ἧς πρόσβευε τῷ φιλανθρώπῳ Δεσπότῃ σωθῆναι τοὺς δούλους σου».

Ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς ἔχει ἀφήσει πλῆθος εὐχῶν καὶ ἐξορκισμῶν κατὰ τῆς μαγείας καὶ πού εἶναι χαρακτηριστικά διὰ τὴν ἀδυσώπητον κακίαν καὶ τὸ ἀπύθμενον μίσος πού τρέφει ὁ Σατανᾶς κατὰ τοῦ ἀνθρώπου: «...ὅπου ἀναγνωσθῇ ἡ παρούσα ἱκετήριος δέησις καὶ προσευχὴ μου ἐνώπιον τῆς Σῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐλευθερωθῇ πᾶς ὁ κόσμος καὶ τόπος ἐκ πάσης ὀργῆς τε καὶ ἀσθενείας καὶ ἐκ παντός δεσμοῦ καὶ μαγείας καὶ πάσης φαρμακείας καὶ γοητείας, πάσης βασκανίας καὶ καταλαλιᾶς, γλωσσοφαγιάς, ἀμελείας ἢ νωθρότητος, ἀκρατείας, ἀφροσύνης, ἀδυναμίας καὶ ἀπογνώσεως, πάσης πλάνης ἢ ἀπάτης ἢ ἐμποδίου προερχομένων ὑπὸ τοῦ διαβόλου...»

Εἰς μίαν ἄλλην εὐχὴν τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου διαβάζομεν τὰ ἑξῆς φοβερά πού δεικνύουν τὴν καταστρεπτικὴν μανίαν τοῦ Διαβόλου κατὰ τοῦ ἀνθρώπου: «...μὴ ἐμμείνης, πονηρὲ καὶ μιὰρὲ δαίμων εἰς τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ (δεῖνα) καὶ μὴ ψυχὴν κρατήσης· μὴ ἄψῃ σὺ εἰς ἡπαρ ἢ εἰς πνεῦμον ἢ εἰς νεφρούς, μηδὲ ὅσα αὐτοῦ διασεύσης, μὴ σάρκα παραλύσης, μὴ δακτύλους ἢ ἀστράγαλους ἢ κνήμας ἢ μηρούς ἢ πῆχεις ἢ ὦτα ἢ ἐγκέφαλον αὐτοῦ ἢ ὀφθαλμούς, μηδὲ ἕτερον ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ ἀδικήσης...»!

Διαπιστώνομεν ἀμέσως μέ φρίκην, ὅτι εἰς τὸν Σατανᾶν παραχωρῆται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ παιδαγωγικούς σκοπούς,*** νά ἐκφράσῃ τὸ μῖσος τοῦ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, «ξεσπώντας» εἰς τὸ «χοϊκόν» τοῦ σώματος: ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπὸ τὰ πόδια μέχρι τὴν κορυφὴν, ἕως τὰ μικρότερα κύτταρα, δέχονται τὴν ἀδυσώπητον ἐπίθεσίν του.

(Διὰ τοὺς ἀθέους ὀρθολογιστὰς, πού θά εἰρωνευτοῦν καὶ θά καυχᾶσιν διὰ ὅλα αὐτὰ καὶ θά μᾶς «παραπέμψουν» εἰς τὸν «μεσαιῶνα», θά συνιστοῦσα τὴν μελέτη πλῆθους (ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμὸς) περιπτώσεων τῆς ἱατρικῆς παθολογίας, πού ἔχουν μείνει καὶ παραμένουν ἀκόμη ἀνεξηγήτες).

Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ φύσις πού μᾶς περιβάλλει, καθὼς καὶ τὰ ἀνθρώπινα δημιουργήματα δὲν ἀποφεύγουν τὴν καταστρεπτικὴν μανίαν καὶ τὸ ἀπάνθρωπον μένος τοῦ διαβόλου (εἶναι εἰς ὅλους γνωσταὶ αἱ περιπτώσεις «στοιχειωμένων» τόπων, σπιτιῶν κλπ.) εἰς ἄλλην εὐχὴν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου διαβάζομεν:

«...φοβήθητι, φύγε... δαιμόνιον ἀκάθαρτον... ὅπου ἂν τυγχάνης... ἐν θαλάσῃ ἢ ἐν ποταμῷ ἢ ὑπὸ γῆς ἢ φρέατος ἢ ἐκ κρημνοῦ ἢ ἐκ λάκκου ἢ λίμνης ἢ καλαμώνος... ἢ ἄλλους, ἢ ἐκ στέγης λουτροῦ...».

Εἰς τὸν βίον τοῦ Ἀγίου τούτου πατρός ἀναφέρεται ἡ τραγικὴ περίπτωσις κάποιου νέου, πού ὑπέγραψεν «συμβόλαιον» μέ τὸν Σατανᾶν! ὅτι χειρότερον θά ἤμποροῦσεν νά διαπράξῃ ἓνας ἄνθρωπος διὰ νά καταδικάσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὴν αἰώνιον!

Συνειδητοποιώντας τὸ ὀλέθριον λάθος τοῦ, μετενόησεν ἀμέσως καὶ ἀπελπισμένος προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ μεγάλου ἱεράρχου (καὶ ὄχι κάποιου... μέντιουμ) ἀναζητώντας τὴν λύτρωσιν. Ὁ οὐρανοφάντωρ πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἐπέβαλλεν τὰ δέοντα ἐπιτίμια εἰς τὸν ἀτυχον νέον, τὸν ἐνθάρρυνε καὶ τοῦ ἔδωκε κουράγιο νά ἀγωνιστῇ κατὰ τοῦ δαίμονος μέ τὴν δύναμιν πού μόνον ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νά χαρίσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Μετά ἀπὸ ἀρκετοὺς χρόνους ἐλίκρινους μετανοίας, ὁ ἅγιος πατὴρ ἐκάλεσεν τὸν νέον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν λαόν καὶ ἐξηγήσεν τὴν περίπτωσίν του· ἐν συνεχείᾳ ἐκάλεσε ὅλους νά συμπροσευχηθοῦν διὰ νά κινήσουν τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ Θεοῦ καὶ νά λυθοῦν τὰ δεσμά τοῦ ἀποτρόπαιου συμβολαίου· μετὰ ἀπὸ ἱκανὸν χρόνον δυναμικῆς προσευχῆς ὅλου τοῦ πλῆθους, τοῦ νέου, καὶ τοῦ ἁγίου ἱεράρχου, τὸ ἀπαίσιον συμβόλαιον ἐνεφανίσθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐμπρὸς εἰς τὰ ἐκπληκτὰ μάτια ὅλων καὶ τὴν συνεχὴν ἐπὶ κλήσιν τῆς θείας βοηθείας (Κύριε ἐλέησον), τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο χαρτί ἐπιπτεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ συγκλονισμένου ἀπὸ τὴν συγκίνησιν νέου!

Χάρις εἰς τὴν μοναδικὴν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας ὁ νέος αὐτὸς ἐσώθη ἀπὸ τὴν ὀλέθριαν μοῖραν πού τὸν ἀνέμενε· σκεφθεῖτε νά ἔτρεχεν εἰς κάποιον... μέντιουμ ὅπως κάμουν πολλοὶ ἀφελεῖς σήμερον, ὅποια τύχη τὸν ἀνέμενε! Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, σαφῶς καὶ ρητῶς λέγει ὅτι δὲν ἔμπορεῖ ὁ Σατανᾶς νά διώχνῃ τὸν Σατανᾶν διότι τότε τὸ Βασιλείον του θά εἶχε διαλυθεῖ πρὸ πολλοῦ****! («...καὶ εἰ ὁ Σατανᾶς τὸν Σατανᾶν ἐκβάλλει ἐφ' ἑαυτὸν ἐμερίσθη· πῶς οὖν σταθῇσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ;»).

Δημοσιογράφος:

— Δηλαδή ὁσιολογίωτατε εἰστε ἀπόλυτος, ὅταν λέτε ὅτι εἶναι ἀδύνατον εἰς ὅποιονδήποτε ἄνθρωπον ἐκτός Ἐκκλησίας νά «ἐκβάλλῃ» δαιμόνια; εἶναι πολλοὶ αὐτοὶ πού ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐκτός Ἐκκλησίας, πού ἔχουν τὸ χάρισμα αὐτό, ὅτι δὲν εἶναι οἱ ἱερεῖς μόνον αὐτοὶ πού ἔχουν τὴν δυνατότητα αὕτη.

Ὁσιολ. καθηγούμεν.:

— Εἰς τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, εὐρίσκεται ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτό: ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἐφεσον κηρύττοντας τὸν λόγον τῆς σωτηρίας, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπραγματοποιοῦσεν πλῆθος θαυμάτων εἰς τέτοιον βαθμόν πού ἀκόμη καὶ τεμάχια ἢ ἀντικείμενα προσωπικά του (μανδύλια, περι-

ζώματα κ.ά.) ἐνεργοῦσαν τὰ θαύματα αὐτά! μεταξύ τῶν θεραπευθέντων ἦσαν καί πολλοί δαιμονισμένοι.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ - ὅπως καὶ σήμερα δυστυχῶς - ὑπῆρχαν πολλοὶ «ἀγῦρται», ἀπατεῶνες ψευδοθεραπευταὶ πού ἐπεριόδευον ἀπὸ χώρας εἰς χώραν καὶ μέ τὴν συνεργεία τοῦ Σατανᾶ ἔκαμαν ψευδῆ θαύματα. Ἦσαν λοιπὸν καὶ οἱ ἑπτὰ υἱοὶ κάποιου Ἰουδαίου ἀρχιερέως, πού ἐξασκοῦσαν τὴν ἀπάτη αὐτὴ καὶ βλέποντας τὰ ἀληθινὰ θαύματα πού ἐπραγματοποιοῦσεν μέ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἀπόστολος τῆς Ἀγάπης, θεῖος Παῦλος, ἐτόλμησαν νὰ διανοηθοῦν ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιον· πλησίασαν λοιπὸν σὲ κάποιους ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς πού εἶχαν πονηρὰ πνεύματα καὶ εἶπαν: «σὰς ἐξορκίζομεν διὰ τοῦ Ἰησοῦ τὸν ὁποῖον ὁ Παῦλος κηρύσσει». Τό πονηρὸ πνεῦμα ἀπεκρίθη τότε εἰς αὐτοὺς καὶ εἶπεν: «Τὸν Ἰησοῦν τὸν ξέρω καὶ τὸν Παῦλον ἐπίσης τὸν ξέρω· ἀλλὰ ἐσεῖς ποιοὶ εἰσθε;» καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἦτο κατελιημένος ἀπὸ τό πονηρὸν αὐτὸ πνεῦμα, ὥρμησεν ἐναντίον τους καὶ τοὺς ἐκακοποίησεν τὸσον πολὺ πού ὅλος ὁ κόσμος τό ἔμαθε καὶ κατελήφθη ὑπὸ μεγάλου φόβου, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐδόξαζον τό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ****.

Διαπιστώνομεν ἀμέσως ἀπὸ τὰς μαρτυρίας πού παρέχει ἡ Ἀγ. Γραφή - ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν καθημερινὴν πραγματικότητα - ὅτι μόνον οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, ἔχουν τὴν ἐξουσίαν αὐτὴ· εἰς τὸν βίον μάλιστα τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, διαβάζομεν ἐν περιστατικόν εἰς τό ὁποῖον, οἱ γονεῖς ἐνός δαιμονισμένου² παιδιοῦ ζητοῦσαν ἀπεγνωσμένοι ἀπὸ τὸν Ἅγιον νὰ τὸ θεραπεύσῃ καὶ ἐκεῖνος ἤρνεῖτο (ἐνῶ ἠμποροῦσε, ὅπως πολλές φορές τό εἶχε κάμει) λέγοντας ὅτι δέν εἶναι ἄξιός καὶ τοὺς παρέπεμπε εἰς τὸν ὑποτακτικόν του τόν Ἀγ. Παῦλον πού ἐπίσης εἶχεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τό χάρισμα αὐτό! Ὅταν εἰς τὴν συνέχειαν οἱ γονεῖς ὠδήγησαν τό παιδί εἰς τὸν Ἅγιον Παῦλον ἐκεῖνος ἐξέβαλλεν τό δαιμόνιον ἐπικαλούμενος τὴν παρρησίαν τοῦ πνευματικοῦ του πατρός, τοῦ Μ. Ἀντωνίου!

Ὁ ἐπίγειος ἐκεῖνος ἄγγελος, ὁ μέγας ἀθλητής - πρωταθλητής μᾶλλον - τῆς ἐρήμου πού ἔτρεμαν καὶ ἐφριτταν οἱ δαίμονες ἤρνεῖτο νὰ ἀναλάβῃ τὸν ἐξορκισμόν τοῦ παιδιοῦ ἐκείνου - ὅχι ἀπὸ φόβον βεβαίως ἀλλὰ ἀπὸ ταπείνωσιν - καὶ ὑπάρχουν σήμερον θρασύτατοι καὶ ἀνόητοι ἄνθρωποι πού ζοῦν μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τολμοῦν νὰ παρουσιάζονται ὡς ἐξορκιστὰί μέ τὴν δύναμιν νὰ ἐκβάλλουν δαιμόνια ἢ νὰ λύουν μαγείας!

Προσοχὴ λοιπὸν: μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπάρχει ἡ σωτηρία καὶ ἡ λύτρωσις. Μόνον ὁ Χριστός, ὁ Δεσπότης πάσης κτίσεως ὁρατῆς καὶ ἀοράτου ἔχει τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν καὶ τὴν δίδει καὶ εἰς τοὺς μαθητάς Του καὶ εἰς αὐτοὺς που ἔχει ἐκλέξει διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ θείου Του Ἔργου: «ἐδωκεν αὐ-

τοῖς ἐξουσίαν ἐπὶ πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν αὐτά καὶ θεραπεύειν πάσαν νόσον καὶ πάσαν μαλακίαν»³. Ποῖος λοιπὸν ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον, πού δέν ἀνήκει εἰς τὸν Χριστόν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του, εἶναι εἰς θέσιν νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν ἐξουσιῶν καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ Σκότους; οὐδεῖς.

ΜΕΡΟΣ Δ'

Δημοσιογράφος:

— Εἰσθε ἀπόλυτα σαφῆς ὁσιολογιώτατε μοῦ γεννᾶται ὅμως, τό ἐρώτημα τοῦτο: διὰ ποῖον ἄραγε λόγον πολὺς κόσμος ὅταν ἀντιμετωπίζει διάφορα σοβαρά προβλήματα, καὶ πολλές φορές οὔτε κἂν σοβαρά, τρέχει ἀμέσως νὰ βρῇ τὴν λύσιν εἰς τὰ μέντιουμ καὶ τοὺς ἀστρολόγους! Τί εἶναι αὐτό πού τὸν κάνει νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐκεῖ θὰ βρῇ τὴν σωτηρία καὶ ὅχι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν;

— Οἱ μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἀγαπητέ μου, ὅταν ὁδηγοῦντο εἰς τὰ κριτήρια τῶν εἰδωλολατρῶν, εἶχαν νὰ ἀντιμετωπίσουν δύο εἰδῶν πειρασμούς: ἀπὸ τὴν μία πλευράν, τιμές, ἐπαίνους καὶ πλοῦτη ἀκόμη, εἰς τὴν περίπτωσιν πού ἤρνοῦντο τὴν πίστην εἰς τὸν Χριστόν καὶ προσκυνοῦσαν τὰ εἰδῶλα, δηλαδὴ τὸν Σατανᾶν, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν, ἀδιανόητα καὶ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια· ὁ ἐνδοξος Μεγαλομάρτυς Ἰάκωβος ὁ Πέρσης, ἀρνήθηκε πλοῦτη ἀναρίθμητα καὶ δόξαν λαμπράν καὶ ὑπέμενεν βασανιστήρια ἀσύλληπτα διὰ τὸν ἄνθρωπινον νοῦν (ἐτεμαχίσθη εἰς μικρά κομμάτια ἀργὰ - ἀργὰ!) τί νὰ εἴπωμεν δέ διὰ τὸν μεγαλομάρτυραν Γεώργιον τὸν τροπαιοφόρον, πού εἰς τρυφεράν νεανικὴν ἡλικίαν, ἤρνήθη λαμπράν καὶ πλουσίαν σταδιοδρομίαν καὶ δόξαν καὶ ὑπεβλήθη εἰς ἀπειρα φρικτὰ βασανιστήρια καὶ ἀπέθανεν ὡς κοινός ἐγκληματίας μιμούμενος τὸν Δεσπότη τοῦ Χριστοῦ; ἢ διὰ τὴν ὑπέρλαμπρον ἐκείνην Αἰκατερίνην πού ἀπὸ περιζήτητος νύμφη πλήθους ἐνδόξων καὶ πλουσιῶν εὐγενῶν γαμβρῶν προτίμησεν νὰ γίνῃ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀνήκουστα βασανιστήρια καὶ νὰ λάβῃ τὸν αἰώνιον στέφανον τῆς ἀθλήσεως; ἢ διὰ τὸν Μεγαλομάρτυρα Δημήτριον τὸν «ἀγνωστον - γνωστόν» Μεγαλομάρτυρα Φανούριον καὶ πλῆθος ἀκόμη ἀναρίθμητων μαρτύρων πού ἀρνήθηκαν τὴν πρόσκαιρον ἀλλὰ γλυκύτατην ζωὴν καὶ προτίμησαν τὴν αἰώνιον πού ἡ δόξα τῆς εἶναι μυστήριον μέγα που πρόκειται νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς τό μέλλοντα αἰῶνα⁴.

Εἰς τὸν ἀντίποδαν ἀκριβῶς, βρίσκονται οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν προσκολληθεῖ, εἰς τὴν φθαρτὴν ὕλην οἱ «σαρκικοί»⁵ ἄνθρωποι, που ἔχουν «γαντζωθεί» εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν χωρὶς νὰ πιστεύουν εἰς τὴν ἄλλην τὴν ἀληθινὴν καὶ αἰώνιον ἀλλὰ καταλαβαίνουν τὴν ματαιότηταν τῆς πρώτης, καὶ καταλαμβάνονται ἀπὸ ἀγωνίαν καὶ φόβον μάταιον, ἀναζη-

τώντας τήν λύτρωσιν - πού ὁμως δέν ἔρχεται ποτέ - εἰς τὰ πλοῦτη ἢ τήν δόξαν· καί ἔτσι πολλοί ἀπό αὐτούς σύρονται εἰς τὰ πόδια τοῦ Σατανᾶ - μέντιουμ, ἀστρολόγους, μάγους καί ἄλλα ποικίλα ὄργανά του - προσφέροντας τήν αἰώνιον ψυχὴν τους ὡς ἀντάλλαγμα διὰ μίαν «εὐτυχομένην» τρυφήλῃν ἀλλά μάταιον καί ὀλίγην ζωὴν!

Ἡ φοβερά ἄγνοια διὰ τήν ἀλήθειαν καί τήν ὁμορφίαν, τήν ἀληθινὴν γαλήνην καί ὑπερβατικὴν αἰσιοδοξίαν πού παρέχει εἰς τόν ἄνθρωπον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι αὐτὴ πού ὁδηγεῖ τοὺς δυστυχισμένους δούλους τῆς σάρκας σέ αὐτόν τόν δρόμον τόν σκοτεινόν καί ὑπόγειον χωρὶς φῶς - ἱλαρόν, ἀλλὰ ψεύτικο - τεχνητόν, πού θαμπώνει τὰ μάτια καί δέν βλέπουν τήν ἀλήθειαν πού μέ τόση ἀπλότητα καί δύναμιν, περιγράφει αὐτό τό στιχηρὸ προσόμοιον τοῦ Ἑσπερινοῦ:

«Γνώθι σου, ταλαίπωρε ψυχὴ, τήν θεῖαν εὐγένειαν, καί τήν πατρίδα τήν ἄφθαρτον, καί σπεῦδε πάντοτε ἀγαθοεργίαις, ταύτην καταλήψασθαι· μηδέν σε τῶν φθαρτῶν προσηλώσει· τῆς ἄνω μοίρας εἰ, τό δέ σῶμα γῆ καί φθείρεται· μή νίκηση, τό χεῖρον τήν κρεῖττονα».

* Ἀγ. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ: ΠΡΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΟΝ, 26 ΕΡ.

1. Ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς ἐξ' ἄλλου, μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτεινόν (βλ. Κορ. Β' 9,14) διὰ νά ἐξαπατήσῃ τοὺς ἀδυνάμους· ἔτσι λοιπόν καί τὰ πιστά του τέκνα οἱ μάγοι, οἱ ἀστρολόγοι καί τὰ μέντιουμ, μιμούμενοι τόν κύριόν τους, κάνουν τό ἴδιο· πολλοί ἀπό αὐτοὺς προσποιῶνται τοὺς ἀγαθοὺς ἄνθρώπους πού τάχα ἐνδιαφέρονται διὰ τό καλὸ τῶν συνανθρώπων των. Ὅρισμένοι μάλιστα - με διαβολικὴν ὑπόκρισιν - δέν παίρνουν χρήματα ἀπὸ τὰ θύματά των καί ἔτσι τὰ ἐμπλέκουν εὐκολότερον εἰς τὰ δίκτυα των, καί ἐν συνεχείᾳ τὰ ἀπομυζοῦν διανοητικῶς, ψυχικῶς, πνευματικῶς καί οἰκονομικῶς.

** ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤ. 16,11 καί ἐξῆς

*** Ἀγ. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ: ΠΡΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΟΝ - ΠΕΡΙ ΑΠΟΡΙΩΝ ΕΡΩΤ. 26

**** Ματθ. 12,26

***** ΠΡΑΞΕΙΣ 19,12 καί ἐξῆς

Συνέχεια στό ἐπόμενο

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΑΘΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΜΩΝΥΜΟΝ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΜΕΓΑΡΩΝ

Ἐορτάστηκε καί ἐφέτος ἡ Ἐορτὴ τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου εἰς τήν ὁμώνυμον Ἱ. Μονήν Ν. Περάμου - Μεγάρων παρουσία πλειάδων πιστῶν ἀπὸ τίς γύρω περιοχές καί ἐξ Ἀθηνῶν.

Τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς ἐψάλη ὁ καθιερωμένος Μ. Πανηγυρικός ἐσπερινός ἐνῶ τήν κυριώνυμο ἡμέρα τῆς ἐορτῆς ἔλαβε χώρα πανηγυρικό ἀρχιερατικό συλλεῖτουργο προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικου συμπαρασταμένου ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Θεσ/νίκης καί Εὐρίπου καί δεκάδων Ἱερέων.

Τό θεῖο λόγο ἐξεφώνισε ὁ Ἀρχ. π. Φιλόθεος ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τήν Ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας πρὸς ἡμᾶς τονίζοντας συγχρόνως τήν ὁσιακὴ ζωὴ τοῦ ἐορτάζοντος Ἀγίου τόν ὁποῖο ἔθεσε καί ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Μετά τό πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ἐπηκολούθησε λιτάνευσις τῆς Εἰκόνος τοῦ Ὁσίου ὅπου καί ἐψάλη τρισάγιον εἰς τόν προσφάτως ἐκδημήσαντα πρὸς Κύριον κτήτορα τῆς Ἱ. Μονῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτην Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κυρόν ΓΕΡΟΝΤΙΟΝ.

Τήν μεσημβρίαν παρετέθη πλούσια τράπεζα εἰς ὅλους τοὺς προσκυνητάς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ	
Ἑὐκ. τοῦ Σ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου	σελ. 1
2. ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ	
Ἑὐκ. τοῦ Αἰδ.σ. Πρωθιερ. Νικολάου	
Βορινιώτη	σελ. 3
3. ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ	
Ἑὐκ. τῆς Ἱ. Συνόδου	σελ. 5
4. Η ΜΕΤ/ΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ	
Ἑὐκ. τοῦ κ. Χριστ. Χριστοδουλάκη	σελ. 6
5. ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΟΥΝ	σελ. 7
6. Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ	
Ἑὐκ. τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Βάρκα	σελ. 9
7. ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ	
ΣΕΒ/ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ	σελ. 10
8. ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ	
Ἑὐκ. τοῦ Ἀρχιμ. Χριστοφόρου	
Ἀγγελοπούλου	σελ. 15
9. ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ	σελ. 16
10. ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ, ΟΔΗΓΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ	
Ἑὐκ. τοῦ κ. Χρ. Λάμπρου	σελ. 17
11. ΣΧΟΛΙΑ	σελ. 18
12. ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ	σελ. 19
13. ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ	
Ἑὐκ. τοῦ Ἀρχιμ. Μακαρίου	
Καβακίδη	σελ. 20